ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ
ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ
ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΣ ΚΑΙ ΒΑΘΥΤΑΤΑ
ΕΘΝΙΚΙΣΤΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ
15

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

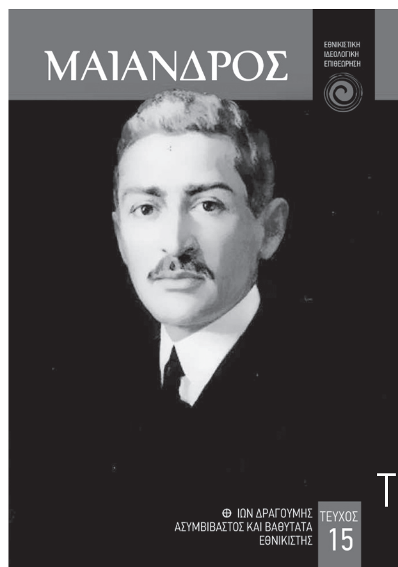
ΙΟΥΛΙΟΣ 2017

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ:

Ν. Έξαρχος
Α. Κωνσταντίνου
Γ. Μάστορας
Ν. Λεμοντζής
Κ. Αλεξανδράκης
Ε. Καρακώστας
Σ. Ζησόπουλος
Α. Νικολούδης

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Δημήτρης Βλαχόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:
Τσιορλίνη Μαρία

ΤΕΥΧΟΣ 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

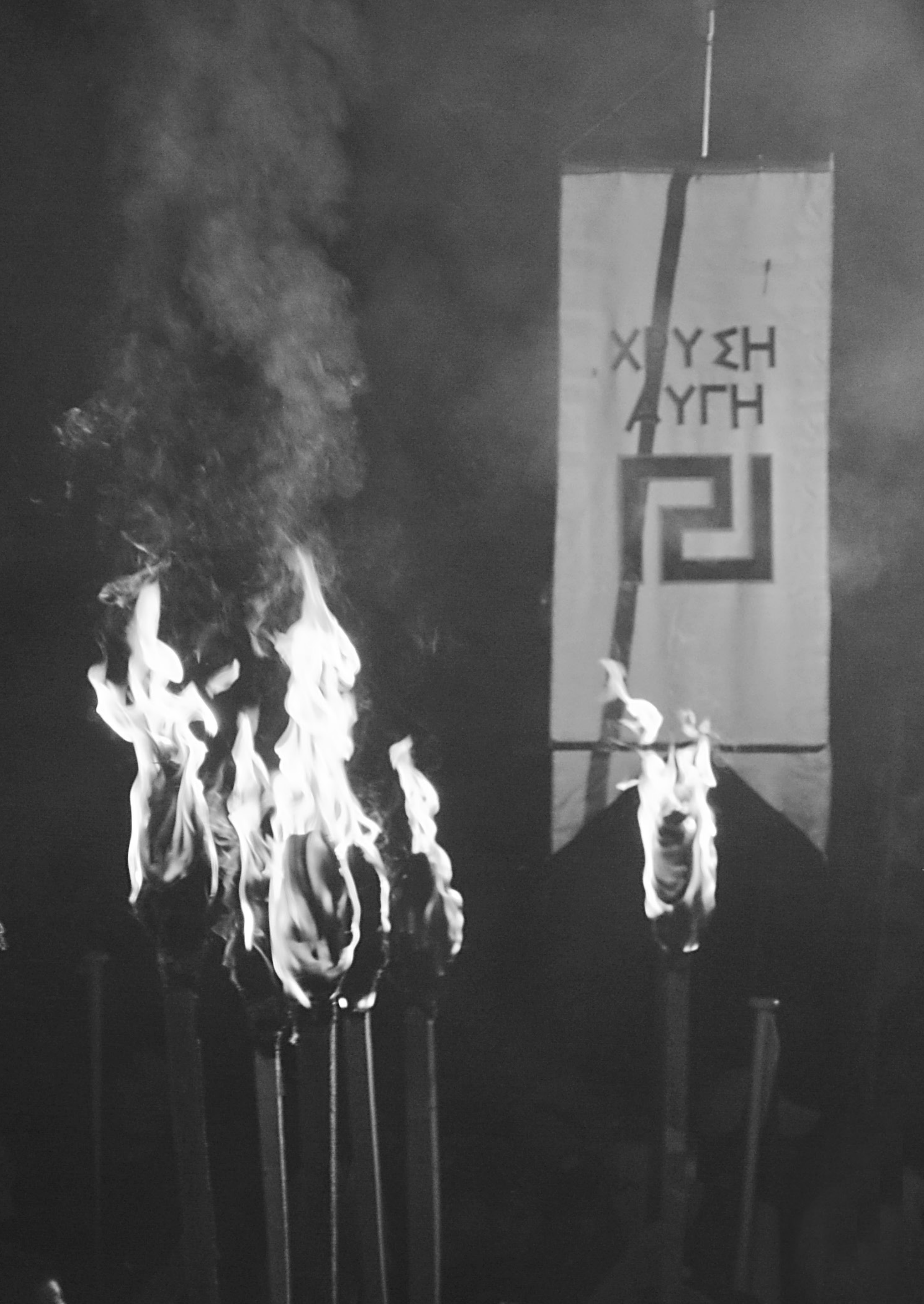
Το 15ο τεύχος της επιθεώρησης «Μαίανδρος» αποτελεί την τρανότερη απόδειξη πως ο Αγώνας του Κινήματος των Ελλήνων Εθνικιστών είναι πολυδιάστατος και δεν αναλώνεται σε καμία περίπτωση στο κοινοβουλευτικό έργο. «Ο Αγώνας μας είναι πρωτίστως ιδεολογικός», έχει απερίφραστα διακηρύξει ο Αρχηγός μας, προσδίδοντας σε αυτόν χαρακτήρα σαφώς ανώτερο εκείνου που περιχαρακώνεται στην εκλογική επιρροή. Σε μια βαθύτατα υλιστική κοινωνία, η εθνικιστική μας επιθεώρηση συνιστά τον φάρο των Ζωντανών που επιμένουν με πάθος να αγωνίζονται για μια Ιδέα η οποία αξίζει κάθε θυσία, διότι περικλείει μέσα της τη Ζωή και το Μέλλον του Μεγάλου μας Έθνους.

ΤΕΥΧΟΣ 15

Ο συναγωνιστής Σπυρίδων Ζησόπουλος, αποτυπώνει επιγραμματικά την οριοθέτηση των ιδεολογικών θέσεων του Λαϊκού Εθνικισμού, καταδεικνύοντας την διαφορά μεταξύ της ζώσας Ιδεολογίας και της στείρας και νεκρής ιδεοληψίας. Προς τούτο και διακηρύσσει μεγαλοφώνως πως «η Ιδεολογία του Λαϊκού Εθνικισμού είναι ταυτόχρονα ΒΙΟΘΕΩΡΙΑ και ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ»! Καταλήγει δε στο συμπέρασμα πως το μέλλον ανήκει στην Ιδεολογία μας, καθώς οποιαδήποτε μελλοντική κατάκτηση του Έθνους αποτελεί συνάρτηση της εθνικοβιολογικής μας σύστασης και των βιοψυχικών κληρονομικών αποθεμάτων της Ελληνικής Φυλής.
Το πόνημα «Έθνος και Πατρίδα εναντίον της παγκοσμιοποίησης» του συναγωνιστή Κώστα Αλεξανδράκη, αναδεικνύει αναλυτικά τις μεθόδους που διαχειρίζεται το ίδρυμα Open Society του Τζορτζ Σόρος, ούτως ώστε να προωθήσει το διεθνιστικό ιδεολόγημα της «ανοιχτής κοινωνίας». Με ακλόνητα τεκμήρια, ο συγγραφέας ξεσκεπάζει την διεθνιστική συνωμοσία κατά των Εθνικών Κρατών, των Λαών, της Ιστορίας και του Πολιτισμού τους, επισημαίνοντας μια αλήθεια που γίνεται ολοένα και πιο διακριτή στη σημερινή καθημερινότητα: ο Εθνικισμός είναι η μοναδική δύναμη προστασίας των Λαών από την δόλια και ύπουλη επίθεση που έχουν εναντίον τους εξαπολύσει εκείνοι που πλουτίζουν από την δυστυχία, την ταπείνωση και την εξαφάνιση των Εθνών.
Στο παρόν τεύχος του Μαιάνδρου, παρατίθεται το δεύτερο μέρος του αφιερώματος στην μνημειώδη πορεία της θρυλικής Ανεξαρτήτου Μεραρχίας, κατόπιν της κατάρρευσης του μικρασιατικού μετώπου. Διαβαίνοντας με μύριους κινδύνους την μικρασιατική ενδοχώρα προς τα παράλια, η πορεία της Ανεξάρτητης Μεραρχίας συνιστά την απόδειξη πως οι βασικοί παράγοντες κάθε στρατιωτικής επιτυχίας είναι η ακλόνητη Πίστη στην Ηγεσία και συνάμα η χαλύβδινη Πειθαρχία, οι οποίες αποτρέπουν την καταστροφή όταν οι κακοτοπιές της Τύχης εμφανίζονται. Το έπος των ανδρών της Ανεξάρτητης Μεραρχίας χαράσσει ανεξίτηλα μια από τις ηρωικότερες σελίδες της ενδόξου Ιστορίας του Εθνικού μας Στρατού.
Τις αιματηρές διώξεις και τα δεινά τα οποία ο Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός υπέστη από την αλβανική τυραννία, περιγράφει κατά τρόπο γλαφυρό ο συναγωνιστής Γιώργος Μάστορας. Μέσα από την

προσωπική, δραματική ιστορία του εθνομάρτυρα Φίλιππου Παπαθανασίου, ξανοίγεται μπρος στα μάτια μας ο αέναος αγώνας των Βορειοηπειρωτών αδερφών μας για την αποτίναξη του αλβανικού ζυγού και την εθνική ελευθερία, ένας αγώνας καθ' όλα ξεχασμένος από το σημερινό ψευτορωμαίικο των κίβδηλων «δημοκρατικών και ανθρωπιστικών» διακηρύξεων.
Με αφορμή το έργο ενός διδάκτορος Ιστορίας για τον Ίωνα Δραγούμη, ο συναγωνιστής Αριστόδημος Νικολούδης επιχειρεί το δύσκολο έργο της τοποθέτησης της κατά Δραγούμη θεώρησης στο σήμερα. Σκιαγραφώντας την επαναστατική φλόγα που συνεπήρε τον Ελληνισμό των αρχών του περασμένου αιώνος και προχωρώντας στις αναγκαίες ιστορικές συγκρίσεις, εξάγεται αβίαστα το συμπέρασμα πως για τον σύγχρονο πολιτικαντισμό ο τιτάνιος Ίων Δραγούμης αποτελεί ένα Χρυσαυγίτη της εποχής του, πρωτοπόρο και ριζοσπαστικό όσο και το Κίνημά μας στη σημερινή εποχή.
Την τιτάνια συνεισφορά του βιβλίου στην μορφοποίηση του χαρακτήρα και βεβαίως του «γίγνεσθαι» στη σύγχρονη καταναλωτική κοινωνία των πνευματικών ερειπίων, αναδεικνύει κατά τρόπο εξόχως εύστοχο ο συναγωνιστής Νικόλαος Λεμοντζής. Αντίθετα με όσα η σημερινή πνευματική υποκουλτούρα προστάζει, η αγάπη για το βιβλίο διαμορφώνει προσωπικότητες με ξεκάθαρες θέσεις, αντιλήψεις και κριτική ικανότητα, προσωπικότητες δυνάμενες να αντισταθούν στη πνευματική ισοπέδωση των καιρών μας. Σημειολογικά, είναι η πνευματική συγκρότηση ο αναγκαίος πυλώνας επί του οποίου δύναται να οικοδομηθεί το Τείχος της Αντίστασης ενάντια στον εκβαρβαρισμό και στον εθνομηδενισμό της εποχής μας. Εξ ου και η προτροπή: διαβάστε-σκεφτείτε-αντισταθείτε!
Τη νοσηρά αυτοκαταστροφική διάθεση του δυτικού ανθρώπου, καταδεικνύει ο συναγωνιστής Κώστας Αλεξανδράκης, εξάγοντας διδάγματα μέσα από το χώρο του παραμυθιού. Αντλώντας παράδειγμα μέσα από αυτόν, ο συναγωνιστής περιγράφει το αμείλικτο των Φυσικών Νόμων επί της ζωής των Λαών και των Εθνών, επισημαίνοντας με έμφαση πως είναι οι ίδιοι οι Λαοί και τα Έθνη που προδιαγράφουν το μέλλον τους. Ένα μέλλον το οποίο καθορίζεται αναπόφευκτα από την διάθεση Λαών και Εθνών να ακολουθήσουν τους νόμους της Φύσης και να επιβιώσουν, ή να τους περιφρονήσουν και να τιμωρηθούν σκληρά.
Την μεγαλειώδη μορφή του Αυτοκράτορος Ιουλιανού, κοινωνεί στον αναγνώστη ο συναγωνιστής Α. Κωνσταντίνου. Τα βιώματα του κατοπινά σπουδαίου Ηγέτη μιας ολόκληρης αυτοκρατορίας από την παιδική του ηλικία, καθώς και οι βαθιές επιδράσεις της πλατωνικής κοσμοθεώρησης η οποία και σημάδεψε βαθιά τον χαρακτήρα του, περιγράφονται με καθηλωτικό τρόπο, επιτρέποντας στον αναγνώστη να γνωρίσει έναν Άνδρα ο οποίος λατρεύτηκε και μισήθηκε όσο ελάχιστοι στην Ιστορία.

ΧΡΥΣΗ
ΑΥΓΗ

Επιγραμματικές θέσεις της Ιδεολογίας του Λαϊκού Εθνικισμού

“Αρχή σοφίας η των ονομάτων επίσκεψις” η ρήσις αυτή του Αντισθένους κρίνεται σκόπιμον ότι πρέπει να επικυριαρχεί επί λέξεων όπου οφείλουμε εκ προοιμίου να οριοθετήσουμε το περιεχόμενο των νοημάτων των, αλλά και των ετύμων των που εξ’ αυτών απορρέουν, αρχής γεννομένης από την λέξη ιδέα.

ΤΟΥ Σπυρίδων Ζησόπουλου

Η ιδέα ως ψυχική ακτινοβολία - απαύγασμα ολοκληρωμένης νοητικής λειτουργίας και εμβριθούς επεξεργασίας σκέψεων, εάν και εφ’ όσον εκπηγάζει από ψυχικά υγιή νου, λογίζεται ως η φυσική απόρροια της γνωστικής και ψυχονοητικής ικανότητος αυτού. Ο εξ’ αυτής απορρέων ιδεαλισμός κατατείνει ως φιλοσοφική θεωρία εις την πρωταρχικότητα, εις την υπεροχή του πνεύματος έναντι της ύλης. Κατά τον Πλάτωνα, τα επί παντός του επιστητού “θεωρούμενα” είναι τα “είδωλα”, τα “αντίγραφα” αυτοτελών ιδεών που ενυπάρχουν εις την σφαίρα της νοήσεως, το ύπατο επίπεδο του ελλόγου όντος.

Ο απόλυτα συγκροτημένος, δομημένος και οργανωμένος συγκερασμός ιδεών με βασικό στόχο να επιφέρει αλλαγές επ’ ωφελεία της εθνικολαϊκής κοινότητος και του Έθνους κατά τεκμήριο, μέσω ρυθμιστικών διαδικασιών είναι η ιδεολογία. Η ιδεολογία καθορίζει τους στόχους και τα μέσα δια την επίτευξη της. Συνδυασμός ήτοι θεωρίας και πράξεως, σκέψεως και δράσεως.

Η ιδεολογία εάν δεν συνάδει με το φυσικόν ΕΙΝΑΙ (Παρμενίδης) και ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ (Ηράκλειτος) τους ακατάλυτους φυσικούς νόμους που διέπουν και την ζωή σε όλες τις εκφάνσεις της, με γνώμονα το εθνικό συμφέρον και αυτό της λαϊκής κοινότητος, μετουσιώνεται είς την αντιφυσική ιδεοληψία.

Αποκύημα ήτοι νοσηρών και ανοίκειων εγκεφάλων που κατατείνει σε ρεύματα σκέψεων και ενεργειών, ανερμάτιστων, επίμονων, αποσαθρωτικών δίκην μιας αντιφυσικής ισότητος ενός διεθνισμού και μίσους κατά οτιδήποτε εθνικού, προκειμένου να κυριαρχεί ο διεθνιστικός ολοκληρωτισμός που καλείται παγκοσμιοποίηση (melting pot).

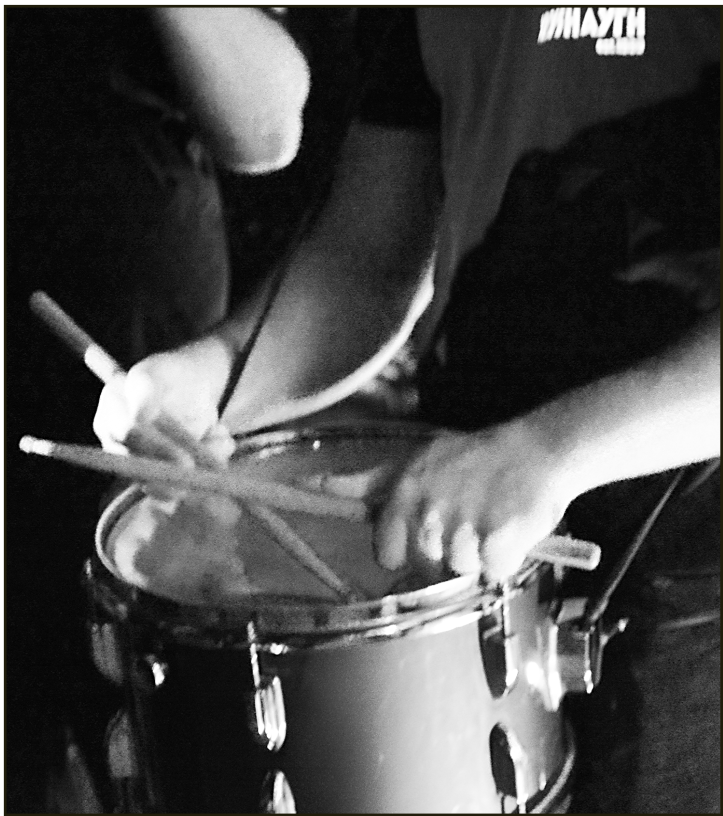
Οι ιδεοληψίες εντρυφούν ως συχνότητες εις το γνωστό γραμμικό πολιτικό φάσμα, απόλυτα αποστεωμένες και μη διεπόμενες από το περιβάλλον των φυσικών νόμων. Εν προκειμένω όταν αναφερόμεθα είς τους φυσικούς νόμους δεν εννοούμε τους γνωστούς από την φυσική επιστήμη νόμους, αλλά εις τις εν εντελέχεια (εκ, του εντελώς έχειν-Αριστοτέλειος φιλοσοφικός όρος, ο οποίος υποδηλεί την πρόσληψιν της τέλειας και πραγματικής μορφής των όντων υπαιτιότητα της μορφικής ενεργείας που ενυπάρχει εντός των) εκδηλώσεις των ουσιών της φύσεως που τους έχουν εντός των και τους εκδηλώνουν, αυτό σημαίνει ότι οι εν προκειμένω φυσικοί νόμοι δεν επιβάλλονται από εξωτερικά αίτια εις τις ουσίες της φύσεως.

Ως ιδεολογία λακωνικά ορίζεται και η πίστις εις την δύναμη της ιδέας. Η πίστις δέ, είναι η δύναμις που κινεί τα θέλω και τα πρέπει και μετουσιώνεται σε αγώνα σκληρό και ασυμβίβαστο. Η ιδεολογία του Λαϊκού Εθνικισμού είναι ταυτόχρονα ΒΙΟΘΕΩΡΙΑ και ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ. Βιοθεωρία: το σύνολο των φιλοσοφικών αντιλήψεων-θέσεων για την ζωή και τον θάνατο ή η εντρύφησις είς την φιλοσοφία της φύσεως και της ζωής. Κοσμοθεωρία: ο τρόπος που το έλλογον όν θεάται-αντιλαμβάνεται τον κόσμο και τους νόμους που τον διέπουν και δημιουργεί ένα συνεκτικό σύνολον πεποιθήσεων εδρασμένων στην φυσική αντικειμενικότητα- νομοτέλεια.

Έθνος: Ο ομοειδής φυλετικός λαός, ο ανήκων σε τρία αξιακά πρότυπα-παράγοντες: την ΦΥΛΗ (προσδιορίζει την κοινή φυλετική υπαγωγή), την ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ (κοινά ψυχοπνευματικά στοιχεία) και την ΓΛΩΣΣΑ (η δημιουργός ενιαίου πολιτισμού). Μόνη η συνείδησις δεν σχηματοποιεί πραγματικόν έθνος, απαιτείται η αναγκαία και ικανή συνθήκη συνυπάρξεως και καταγωγής, πλέον της γλώσσας. Το κράτος αποτελεί “ζώντα”, ”σκεπτόμενο” και λειτουργικό μηχανισμό-οργανισμό, ο οποίος κατευθύνει τον λαό εις την πραγμάτωση των σκοπών και στόχων του έθνους, και σαφέστατα ο μηχανισμός αυτός ανήκει εις το έθνος, υπηρετών αυτό διοικούμενος από τους αριστείς του πνεύματος και των ικανοτήτων.

Ο Έλλην καθηγητής Δ. Βεζανής προσδιόρισε εις την Γενική Πολιτειολογία τον πιο λακωνικό και περιεκτικό ορισμό του εθνικισμού και την διαφορά αυτού από τον εθνισμό: ο εθνικισμός ορίζεται - λογίζεται ως η ενεργητική κατάφασις των εθνικών ιδεωδών, ήτοι πιστεύω εις τα ιδεώδη του έθνους μου και ανεπιφυλάκτως αγωνί-

Ο εθνικισμός είναι μια πλήρης και αυτάρκης φιλοσοφία της ζωής, καλύπτουσα κάθε πλευρά της ανθρώπινης υποστάσεως-υπάρξεως, κατατείνων να αποτελεί την συνειδητή έκφραση των θεμελιωδών νόμων και αρχών της φύσεως που διέπουν και την ζωή μας

ζομαι διά αυτά. Ο εθνικιστής είναι ο δρών αγωνιστής υπέρ του έθνους και σαφέστατα υπέρ της ιδεολογίας του. Αντιδιαμετρικά, ο εθνισμός είναι η παθητική κατάφασις των εθνικών ιδεωδών. Ο εθνιστής πιστεύει εις τα ιδεώδη του έθνους του αλλά δεν είναι διατεθειμένος να αγωνιστεί δια αυτά. Είναι τουτέστιν παθητικός φορέας της έννοιας και ιδέας του έθνους.

Ως εθνικά ιδεώδη, που προηγουμένως ανεφέρθει, εννοούμε την φυλετική συνείδηση, την προάσπιση εθνικής γης, την προσήλωση εις τα εθνικά συμφέροντα, την εθνική ομοιογένεια, την εθνική ανεξαρτησία και κυριαρχία, την τιμή και ηρωολατρεία έναντι των προγόνων του έθνους, το καθήκον έναντι των επερχομένων γενεών, το χρέος έναντι της ιστορίας του έθνους καθώς και την αμετακίνητη προσήλωσιν εις την προστασία της εθνοφυλετικής ταυτότητος του Ελληνισμού. Είναι ο απαραίτητος όρος δια την διατήρηση της ιδιοπροσωπίας του.

Πέραν αυτών, ο εθνικισμός είναι μια πλήρης και αυτάρκης φιλοσοφία της ζωής, καλύπτουσα κάθε πλευρά της ανθρώπινης υποστάσεως-υπάρξεως, κατατείνων να αποτελεί την συνειδητή έκφραση των θεμελιωδών νόμων και αρχών της φύσεως που διέπουν και την ζωή μας (ισονομία, ελευθερία και συναγωνισμός). Ταυτοχρόνως, ο εθνικισμός έχει και τελεολογική έκφανση υπό την έννοια ότι διέπεται και από έναν σκο-

πό προς εκπλήρωσιν, αυτόν της αναγεννήσεως και ανατάσεως του έθνους μέσω της ιδεαλιστικής κοσμοθεάσεως του.

Ο εθνικισμός αναγνωρίζει και επιθυμεί την ύπαρξη των φυλετικών και πολιτισμικών διαφορών με ταυτόχρονο σεβασμό στην διαφορετικότητα των φυλών. Αυτή η διαφορετικότις είναι μέρος της φυσικής τάξεως ως απόρροια του φυλετικού ιδεαλισμού και σαφέστατα της επιστήμης της ανθρωπολογίας. Το αντίθετο είναι η αντι - φυσικότητα της αντιανθρωπίνου παγκοσμιοποιήσεως.

Η φύσις εις την απέραντη σοφία της δημιούργησε τις φυλές. Ο εθνικισμός υπεερασπίζεται αυτή την εν τοις πράγμασι βιολογική ακεραιότητα κάθε φυλής. Οι μαρξισταί και οι φιλελεύθεροι προσπαθούν να διαστρεβλώσουν τις φυσικοβιολογικές αυτές αλήθειες-σταθερές προκειμένου να επιτευχθεί ο αντιανθρώπινος ισοπεδωτισμός. Όμως η φυσική νομοτέλεια υφίσταται και θα υφίσταται!

Προσάπτουν προς τούτο εις τους εθνικιστάς υπό την έννοια ύβρεως απόλυτα βλακώδεις, ανερμάτιστους και εντελώς ανεδαφικούς και καθαρά αντιεπιστημονικούς όρους-ύβρεις αντάξιων του διανοητικού των επιπέδου.

Ο εθνικισμός μέσω της κατανοήσεως και της δυνητικής εφαρμογής της φρονήσεως και των νόμων της φύσεως (ισονομία, ελευθερία και συναγωνισμός) είναι μια πλήρης πνευματική και επαναστατική φιλοσοφία ζωής καθορίζουσα και τα καθήκοντα των εντρυφούντων αυτή προς την λαϊκή κοινότητα. Ειρήσθω εν παρόδω το καθήκον σχηματοποιεί και μορφοποιεί ανωτέρους, ακεραίους και χαλκέντερους χαρακτήρες ταυτοχρόνως με την βαθειά πίστην εις την ιδέα. Απεικονίζει και σαφώς αντιπροσωπεύει την φυσική τάξη που υπάρχει στον κόσμο, ενώ ταυτοχρόνως είναι και ο εσωτερικός, ηθικός κώδιξ τιμής, ήθους, αξιοπρέπειας, αυτοβελτιώσεως και βελτιοδοξίας.

Μια κοινωνία μιας χώρας αποτελούμενη από ένα συνονθύλευμα φυλών-θρησκειών και βιοθεωριών-κοσμοθεωριών δεν συνιστά έκφραση πνευματικού και πολιτισμικού πλούτου, αλλά αποτελεί μια θλιβερά συσσώρευση ανομοιογένειας που οδηγεί σταδιακά στην αποσύνθεση του έθνους και καταλύσεως κάθε φυσικού-

αξιακού προτύπου. Τούτο δε διότι οι βιολογικοί και κοινωνιολογικοί νόμοι υπαγορεύουν ότι αποκλίνοντες πληθυσμοί αλλόφυλοι και αλλόθρησκοι σε ένα έθνος-κράτος ούτε αναμειγνύονται ούτε και συγχωνεύονται, ακαι τούτο διότι πολύ απλά είναι φορείς: διαφορετικών αξιακών προτύπων, διαφορετικής πολιτισμικής ταυτότητος, ετεροδόξου πίστεως, απολύτως διαφορετικής κοινωνικής και πολιτικής οργανώσεως. Τα ανωτέρω πιστοποιούνται εν τοις πράγμασι και από τα διαδραματιζόμενα στην Ευρώπη γεγονότα-δολοφονίες.

Η κοσμοθεωρία και βιοθεωρία του εθνικισμού είναι η προσέγγισις της αιωνίας κοσμικής τάξεως-αληθειας από το έναρθρον και έλλογον όν δια μέσου των αιώνων. Δεν είναι τίποτε άλλο παρά η εφαρμογή των φυσικών και βιολογικών νόμων επί των εκφάνσεων της ανθρώπινης ζωής και υποστάσεως. Από τους φυσικούς-βιολογικούς νόμους απορρέει μια κατάστασις αρμονίας που διέπεται από την λογική και την συναισθηματική νοημοσύνη σε απόλυτη ισορροπία αμφότεραι ευρισκόμενες. Έν προκειμένω αναφερόμενοι είς την συναισθηματική νοημοσύνη δεν εννοούμε αυτό που η κοινωνία θεωρεί ως συναίσθημα, αλλά την υπαρξιακή επιβεβαίωση που είναι η αίσθησις ότι ζούμε, ότι υπάρχουμε, ότι η ζωή μας έχει σκοπό, νόημα και ευχαρίστηση.

Η ιδεολογία του εθνικισμού είναι βαθύτατα ιρρασιοναλιστική (αντιορθολογιστική) δίδουσα κυριαρχία είς την συναισθηματική νοημοσύνη ως ανεφέρθη και εις την διαίσθηση ως πηγή γνώσεως και δράσεως σε ισορροπία βεβαίως με την λογική.

Έννοιες όπως τιμή – ήθος - καθήκον - φυλή - θάρρος - αίμα - ηρωισμός- αυτοθυσία - προσφορά είς το σύνολο, συνάνθρωπο - αλληλεγγύη προς τους συναγωνιστάς προσεγγίζονται μόνον με την συναισθηματικότητα και όχι με τον σιωνιστικό ρασιοναλισμό (ορθολογισμό).

Σε αυτόν τον ρασιοναλιστικό τρόπο σκέψεως που αξιολογεί τις προθέσεις με κριτήριο την επιτυχία του φαίνεσθαι και που αξιολογεί την ορθότητα των απόψεων-θέσεων εντελώς μηχανικά, ο εθνικισμός αντιπαρατάσσει τον ιδεαλισμό που ο ρασιοναλισμός αδυνατεί να κατανοήσει, αντιπαραθέτει δυνάμεις άρρητες που δεν ημπορούν να μετρηθούν και δεν ημπορούν να γίνουν αντιληπτές με "υπολογισμούς και λογική", τις δυνάμεις της ψυχής, του αίματος, του εδάφους, της ανδρείας, του πνεύματος, της τιμής και του ήθους.

Ο ιρρασιοναλιστικός κόσμος των ιδεών είναι εντελώς διαφορετικός από τον ιδεοληπτικό του ρασιοναλισμού. Πέραν τούτων σε ένα άλλο επίπεδο, η κοσμοθεωρία και βιοθεωρία του εθνικισμού "σκέπτεται" και "δρά" με απώτερο σκοπό και στόχο την δημιουργία μιας Εθνικής Λαϊκής Κοινότητος ορθίων ανθρώπων με τιμή - ήθος και πίστη είς το καθήκον και την ιδέα, και η οποία εδράζεται σε έναν κώδικα αξιών συναρτώμενων από μια ανωτέρα ηθική αριστοκρατική, έναν ηρωισμό και εθνικολαϊκό ιδεαλισμό.

Απώτατος στόχος εν προκειμένω η εθνικολαϊκή αριστοκρατία του κυβερνάν δια των αρίστων του πνεύματος και των ικανοτήτων. Τα ανωτέρω εδίδαξε και ο μέγιστος Πλάτων ως την αναγκαιότητα να κυβερνούν οι κρείττονες και να κυβερνώνται οι ήσσονες.

"Οίμαι τον κρείττονα μέν άρχειν τω, δέ ήττω άρχεσθαι (Νόμοι)"

Θα ημπορούσαμε να αναφέρουμε εισέτι ότι η φιλοσοφική θέασις του εθνικισμού είναι η ιδεολογική και ιδεαλιστική ατραπός που οδηγεί τον εχέφρονα άνθρωπο εις την αναζήτησιν, εις την ψηλάφησιν του απολύτου σε βιοθεωρητικό

και κοσμοθεωρητικό πεδίο. Είναι η ανάτασις, η γιγάντωσις και κορύφωσις της βουλήσεως, το αείζωο και ανέσπερο εσωτερικό φώς (ίδιον της εμβριθούς μελέτης - γνώσεως), το καταυγάζον την υπαρξή μας ως ιδεώδες εθνοπρεπούς αγωγής και φυλετικής καθαρότητος.

Η ζωοποιός άυλος και αΐδιος ισχύς- ουσία που ενυπάρχει εις το αίμα, το προσιδιάζει ως το "πνεύμα" και το "ξίφος" του χωροχρονικού συνεχούς και η βιοπολιτική του είναι ο φυλετισμός, η φυσική ιδιοπροσωπία. Κρίνεται σκόπιμον εν προκειμένω να αναφερθεί, τοποθετώντας το θέμα σε καθαρά επιστημονικό βάθρο, ότι φυλετισμός είναι ο όρος του κακώς λεγομένου "ρατσισμού". Ξενόγλωσσος όρος, αδόκιμος και πόρρω απέχων από το ακριβές επιστημονικό νόημα του ελληνοπρεπούς όρου φυλετισμός (άλλωστε razzismo = φυλετισμός εις την ιταλική, απ' όπου προέκυψε και ο νεολογισμός αυτός υπαιτιότητα του Bronstein-Trotsky).

Η βιολογία, η εθνογενετική και η κοινωνιολογία ορίζουν ότι φυλετισμός είναι το δικαίωμα και το καθήκον κάθε φυλής - κάθε έθνους να διατηρεί την φυσική της ιδιοπροσωπία και αυθυπαρξία ως εκ φύσεως προερχομένη υφίσταται.

"Αντιρατσισμός" δε, ο αντιεπιστημονικά αποδιδόμενος όρος του αντιφυλετισμού: είναι η επιδιωκόμενη ή και η επιβαλλόμενη αλλοίωση της φυσικής ιδιοπροσωπίας των φυλών των ανθρώπων. Οι αντιρατσισταί - αντιφυλετισταί ξεκάθαρα "εργάζονται" αμειβόμενοι πλουσιοπαρόχως από τους εντολείς των διά την νόθευση και αλλοίωση της βιολογικοφυσικής ιδιοπροσωπίας των εθνών, βασικό προσόν των η μειωμένη ή ρευστή εθνική των συνείδησις και η πνευματική των αντίληψις.

Προβάλλουν με περίσσεια θρασύτητα τις διεστραμμένες πολυπολιτισμικές και καθαρά αντιεπιστημονικές θέσεις των εντολοδοτών τους. Εν προκειμένω λαμβάνει χώρα η Θουκυδίδειος ρήσις: "Και την ειωθυΐαν αξίωσιν των ονομάτων ές τα έργα αντίλαξαν τη δικαιώσει".

Ο αντιφυλετισμός των αντιφυλετιστών (αντιρατσιστών) είναι σαφέστατα παράδειγμα ακραίου φυλετικού μίσους κατά των εθνών και συνιστά εν τοις πράγμασι μια καταχθόνια-βελούδινη γενοκτονία συνεπικουρουμένης και της με-

θοδευμένης υπογεννητικότητας. Ο φυλετισμός είναι πραγματικά ανθρωποκεντρικός και αποτελεί φυσικό νόμο και όχι θεωρητική, νομικίστικη "δημιουργία". Εις ουδεμία των περιπτώσεων ο εθνικισμός υποστηρίζει πως μια φυλή είναι ανωτέρα άλλης. Πως θα ήτο δυνατόν άλλωστε πρεσβεύων την φυσική νομοτέλεια - δημιουργία και ευρισκόμενος απόλυτα εναρμονισμένος και συνάδων με αυτή.

Αί φυλαί - έθνη αξιολογούνται μόνον ως οι γεννήτορες πολιτισμών. Οι εχθρικές προς αυτόν πολιτικές θεωρίες - ιδεοληψίες είναι που συνειδητά καταστρέφουν την συνεκτική φυλετική λαϊκή κοινότητα μέσω της παγκοσμιοποιήσεως, των πολυφυλετικών κοινωνιών που για αντιφυσικούς λόγους επιθυμούν. Ο εθνικισμός υπερασπίζεται τον θρίαμβο της φυσικής ποικιλομορφίας και διαφορετικότητος, πιστεύων εις την φύσιν, η οποία κατά τη διάρκεια της εξελικτικής της διαδικασίας έχει δημιουργήσει τις διαφορετικές φυλές των ανθρώπων όπου χωρίς τις φυλές πολύ απλά δεν θα υπήρχαν έθνη.

Εάν σήμερα είμεθα ικανοί και πραγματοποιήσουμε επιτεύγματα υπό την σκέπη βεβαίως της κοσμοθεωρίας και βιοθεωρίας του Λαϊκού Εθνικισμού ως Έθνος, σαφέστατα και θα το οφείλουμε στις φυσικοφυλετικές ιδιότητες οι οποίες ήσαν παρούσες καθ' όλη την υπερμακροσκελεστάτη ιστορία του Έθνους των Ελλήνων.

Σήμερα βεβαίως ο πολιτικαντισμός ακραιφνώς αντιελληνικός, απεγνωσμένα και εναγωνίως προσπαθεί με αντιφυσικούς τρόπους και όρους μετερχόμενος είτε τον αστικό φιλελευθερισμό είτε τον μαρξιστικό διεθνισμό και τις παραφυάδες αμφοτέρων να καταστείλει αυτήν την γενεσιουργό δύναμη. Ματαίως!

Ο Λαϊκός Εθνικισμός αγρυπνεί και οι φύλακες έχουν γνώση. Το μέλλον προδιαγράφεται να ανήκει σε αυτόν και τότε θα εκπληρωθεί και το καταπιεζόμενο έως σήμερα Αριστοτέλειον: εν δυνάμει όν – εν ενεργεία όν – εντελέχεια (εκ του εντελώς έχειν) ως προανεφέρθη. Η ιδεολογία του Λαϊκού Εθνικισμού θα απελευθερώσει την εκ της εντελέχειας "μορφική ενέργεια".

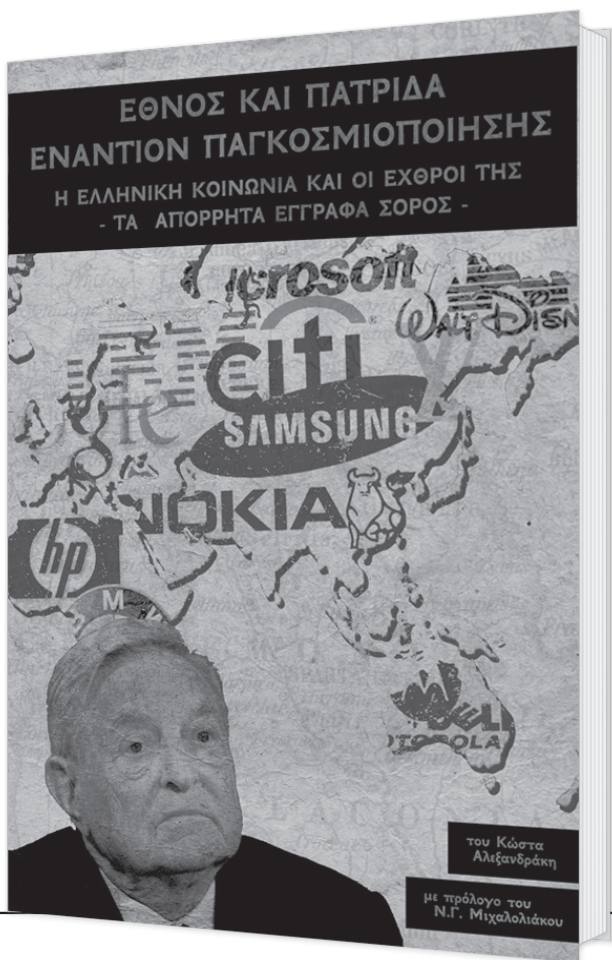
Το παραπάνω είναι θέσφατο νομοτελειακά. Αυτό που ημπορούμε να κατακτήσουμε ως έθνος αλλά και ως Εθνική Λαϊκή κοινότητα, το καθορίζουν η εθνικοβιολογική μας σύσταση και τα βιοψυχικά κληρονομικά αποθέματα της Ελληνικής Φυλής.

Ο Ελληνογεννής Λαϊκός Εθνικισμός διαχειριζόμενος την γνώση και την υπερβατικότητα (σύζευξη του κόσμου, του Είναι-Παρμενίδης και του Γίγνεσθαι-Ηράκλειτος) έχει εκείνο το πνευματικό επίπεδο που θα του επιτρέψει να διαχειρισθεί την εξουσία της ιδεαλιστικής. ιδανικής πολιτείας των Ελλήνων.

Έθνος και Πατρίδα εναντίον Παγκοσμιοποίησης

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Νέα Σπάρτη το πόνημα του Συναγωνιστή Κώστα Αλεξανδράκη που σχετίζεται με τα απόρρητα έγγραφα του ιδρύματος Open Society Foundation του George Soros. Το εν λόγω βιβλίο πραγματεύεται συνοπτικά την ιδεολογία της «Ανοιχτής Κοινωνίας», του κυρίαρχου ιδεολογήματος της Νέας Τάξης Πραγμάτων και ακολούθως επιχειρεί μία σκιαγράφηση των κινήσεων στις οποίες προβαίνουν οι διάφορες ΜΚΟ και οι λοιποί οργανισμοί στα πλαίσια της ευόδωσης του σχεδίου της Παγκοσμιοποίησης.

Όπως μπορεί να δει ο αναγνώστης στις σελίδες του βιβλίου, η διδασκαλία της Ιστορίας, η πλημμυρίδα των λαθρομεταναστών, οι «αντιρατσιστικές» νομοθεσίες, η διδασκαλία από «άνδρες με γόβες», όπως το έθεσε η εφημερίδα «Δημοκρατία», αλλά και η δίωξη εναντίον της Χρυσής Αυγής είναι στα πλαίσια ενός και μόνο ευρύτερου σχεδιασμού, ο οποίος εκτελείται από συγκεκριμένα κέντρα αποφάσεων, τα οποία διοχετεύουν δισεκατομμύρια δολάρια για την επίτευξη των σκοπών τους.

Σας παραθέτουμε ως... πρόγευση ένα ενδεικτικό απόσπασμα από το κεφάλαιο του βιβλίου «Γιατί μισούν τον Εθνικισμό»:

«Όπως θα δούμε παρακάτω και στα απόρρητα έγγραφα του Open Society Foundation, αλλά γίνεται έκδηλο και στην θεωρητική τοποθέτηση της «Ανοιχτής Κοινωνίας», ένα από τα πάγια αιτήματα και σκοπούμενο των ταγών της παγκοσμιοποίησης είναι η αντιμετώπιση των Εθνικιστών ή – στην δική τους ορολογία – των «ξενόφοβων» και «ρατσιστικών» φωνών.

Αυτό το αίτημα δεν αποτυπώνεται μόνο σε σκονισμένους τόμους βιβλίων ή στα απόρρητα έγγραφα ενός και μόνο πλουτοκρατικού ιδρύματος. Είναι η μόνιμη επωδός πολλών ομιλιών από σύγχρονους πολιτικούς ταγούς. Ακούστηκε στην ομιλία του τ. Προέδρου των ΗΠΑ, Barack Obama, στην Ελλάδα. Έχει πολλάκις ακουστεί από την Merkel και τους υπόλοιπους ενορχηστρωτές της μνημονιακής πολιτικής και των «ανοιχτών συνόρων» στην Ελλάδα. Έχει, τέλος, ακουστεί και από τους τελευταίους, μνημονιακούς πολιτικούς της χώρας όπως ο Σαμαράς, ο Τσίπρας και άλλοι. Και δεν είναι μόνο οι δηλώσεις ή τα γραπτά. Είναι πολύ περισσότερο η πρακτική που εκδηλώθηκε με τις πολιτικές διώξεις εναντίον του Λαϊκού Εθνικιστικού Κινήματος, με την δολοφονία των αδερφών μας την 1η Νοεμβρίου 2013, τον συνεχόμενο αποκλεισμό από τα ΜΜΕ, τη λάσπη και την συκοφαντία.

Σε προηγούμενο κεφάλαιο είδαμε το «παράδοξο της ανοχής», όπως τέθηκε από τους θεωρητικούς της φιλελεύθερης και της νεομαρξιστικής πτέρυγας της παγκοσμιοποίησης, σύμφωνα με το οποίο η «δημοκρατία» οφείλει να επιδεικνύει μηδενική ανοχή σε όσους διαφωνούν με τα δομικά συστατικά της παγκοσμιοποίησης. Μια πολιτική «μηδενικής ανοχής» που δεν περιορίζεται στον πολιτικό αγώνα με θεμιτά και αθέμιτα μέσα, αλλά φτάνει μέχρι την άσκηση βίας και την ξεπερνά, φτάνοντας στην δολοφονία!

Γιατί, όμως, τόσο μίσος για τον Εθνικισμό από τους ταγούς της παγκοσμιοποίησης;

Ας επιχειρήσουμε μία τροχάδην ανασκόπηση αυτού του χολερικού συναισθήματος, πατώντας πάνω στην ανάλυση του ίδιου του Popper περί της σπαρτιατικής πολιτικής, που θεωρείται πρόδρομος της πλατωνικής πολιτείας, που συνιστά το επίκεντρο της ποππερικής αντί – διδασκαλίας.

Στην κατά Popper ανάλυση των αρχών της σπαρτιατικής πολιτικής υιοθετείται ένα σύνολο έξι σημείων, τα οποία θα χρησιμοποιήσουμε με την δέουσα προσοχή και αντί – ανάλυση:

1) Προστασία του ανεσταλμένου φυλετισμού: αποκλείστε όλες τις ξένες επιδράσεις που θα μπορούσαν να θέσουν σε κίνδυνο την ακαμψία των φυλετικών ταμπού.

Η πρώτη και σημαντικότερη παράμετρος της σπαρτιατικής – εθνικιστικής πολιτικής είναι το γεγονός της μη αποδοχής των ξένων επιδράσεων σε όλα τα επίπεδα. Όντως ο Popper έχει δίκιο να συμπεριλαμβάνει αυτό το σημείο στην ανάλυσή του και το γεγονός πως επικεντρώνει μεγάλο κομμάτι της ανάλυσής του σε αυτό μας δείχνει το πόσο σημαντική είναι για την «ανοιχτή κοινωνία» και την παγκοσμιοποίηση η φυλετική και πολιτισμική αλλοίωση.
Ο λόγος δεν γίνεται φυσικά μόνο για τις εικόνες που όλοι οι Έλληνες βλέπουνε στα hot spot, αλλά και το γεγονός ότι προωθείται μία παγκόσμια «pop» κουλτούρα, προκειμένου να αντικαταστήσει τις λαϊκές παραδόσεις, τα ήθη και τα έθιμα.

Η φυλετική αλλοίωση είναι δευτερογενής, αφού στην πραγματικότητα έρχεται αμέσως μετά την πολιτισμική ισοπέδωση. Καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι μιλάμε σήμερα για την φυλετική αλλοίωση και εισβολή, ενώ το θέμα της πολιτισμικής εισβολής ήταν θέμα συζήτησης ακόμα και στα τέλη του 19ου Αιώνα.

Η επίκληση της ως άνω αρχής της σπαρτιατικής πολιτικής και η αφιέρωση, εκ μέρους του Popper, ενός μεγάλου μέρους του βιβλίου του σε αυτήν, δείχνει ότι ένα από τα βασικά σημεία της περιβόητης «ανοιχτής κοινωνίας» είναι η αποδοχή των «ξένων επιδράσεων» σε όλα τα επίπεδα. Ξεκινώντας από τα «κεντήματα τὰ ὁποῖα κάθε κόρη τοῦ λαοῦ γνωρίζει νὰ κεντᾷ ᾄδουσα» και φτάνοντας μέχρι την αλλοίωση του φυλετικού ιστού.

2) Αντιανθρωπιστική αρχή: αποκλείστε, ιδιαίτερα, όλες τις ιδεολογίες ισότητας, δημοκρατίας και ατομικισμού

Καταρχάς οφείλει να υπάρξει ένας σχολι-

ασμός για την κατάχρηση του όρου «ανθρωπισμός» από έναν φιλόσοφο που διδάσκει, όπως είδαμε παραπάνω, την επιβολή μίας στυγνής δικτατορίας, η οποία θα διαιωνίζει την κυριαρχία της ακόμα και με δολοφονίες αντιφρονούντων. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για την «δημοκρατία» της παγκοσμιοποίησης, η οποία επιτρέπει την συμμετοχή στις εκλογές μονάχα όσων παρατάξεων υποστηρίζουν τον ίδιο πυρήνα απόψεων.

Όσον αφορά την δημοκρατία, στην Αθήνα είχαν την Εκκλησία του Δήμου, η οποία είχε τουλάχιστον τέσσερις λειτουργίες: ψήφιζε εκτελεστικά ψηφίσματα, εξέλεγε ορισμένους αξιωματούχους, νομοθετούσε και δίκαζε πολιτικά εγκλήματα.

Στην Σπάρτη αντίστοιχα υπήρχε η Απέλλα, η συνέλευση των πολιτών, όπου οι πολιτες «ψήφιζαν για ειρήνη ή πόλεμο, συμφωνίες και γενικότερα για την εξωτερική πολιτική, αποφάσιζαν ποιος βασιλιάς θα πρέπει να πραγματοποιήσει μια εκστρατεία και διευθετούσε διχογνωμίες για την διαδοχή στον θρόνο. Επίσης εξέλεγαν την Γερουσία, τους εφόρους και άλλους αξιωματούχους και πιθανότατα ψήφιζαν επί προτάσεων νόμου».

Ερχόμενοι, τέλος, εις το θέμα του ατομικισμού, δηλαδή της απαξίας του ατόμου για την έννοια της συλλογικότητας και τον προσωπικό αγώνα του καθενός για το ατομικό του συμφέρον είναι το πραγματικό διακύβευμα της δευτέρας αυτής θέσεως.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Popper «σε μια ανοιχτή κοινωνία, πολλά από τα μέλη της αγωνίζονται να ανέλθουν κοινωνικά και να καταλάβουν τις θέσεις άλλων μελών. Αυτό μπορεί να οδηγήσει, για παράδειγμα, σ' ένα τέτοιας σημασίας κοινωνικό φαινόμενο όπως είναι ο ταξικός αγώνας», σπεύδοντας να αντιπαραβάλλει την πραγματικότητα της «κλειστής» - καταδικαστέας από την Νέα Τάξη Πραγμάτων – κοινωνίας όπου «δεν μπορούμε να βρούμε τίποτα που να μοιάζει με ταξικό αγώνα σ' ένα οργανισμό ».

Το πρόβλημα, λοιπόν, που έχουν οι ταγοί της παγκοσμιοποιήσεως με την σπαρτιατική πολιτική και κατ' επέκταση με την Εθνικιστική πολιτική είναι ότι δεν εμπεριέχει εντός της τα σπέρματα της καταστροφής, δηλαδή τον εθνοκτόνο «ταξικό αγώνα», αλλά αντιθέτως πρεσβεύει την συνεργασία των τάξεων, οι οποίες δεν μετριούνται, ούτε διαχωρίζονται από το χρήμα, αλλά από την αρετή, τις ικανότητες και την κλίση του καθενός προς συγκεκριμένες ασχολίες.

Σε ιστορικό επίπεδο τα αποτελέσματα εκάστης πρακτικής φαίνονται από το γεγονός ότι η Σπαρτιατική «Κλειστή» Κοινωνία διήγαγε τέσσερις αιώνες συνεχούς παρουσίας στον Ελληνικό μείζονα χώρο, όντας παράλληλα η νικήτρια δύναμη του Πελοποννησιακού Πολέμου, ενώ η Αθήνα παρά τις φανερές ιμπεριαλιστικές της τάσεις, που την οδήγησαν δύο φορές να καταστεί επικεφαλής ενός μεγάλου συνασπισμού, ουδέποτε κατάφερε να καταστεί ηγέτιδα δύναμη του Μείζονος Ελ-

λημισμού, χάνοντας την πρωτοκαθεδρία την μία φορά από την Σπάρτη και τη δεύτερη φορά από τη Θήβα.

Ερχόμενοι στη σύγχρονη εποχή μπορούμε να δούμε τον ταξικό αγώνα να διαλύει κοινωνίες και να οδηγεί το άρμα της ιστορίας σε πολλές από της φάσεις της, βοηθώντας τον Μαρξ να γράψει, υπερβάλλοντας, ότι «η ιστορία όλων των ως τώρα κοινωνιών είναι η ιστορία ταξικών αγώνων». Ιδιαιτέρως στην Ελλάδα έχουμε πικρή εμπειρία των ταξικών αγώνων με το «διαίρει και βασίλευε» της άρχουσας τάξης εναντίον των εργατών, με τον αγρότη εναντίον του λιμενεργάτη και τον οδηγό λεωφορείου εναντίον του αυτοκινητιστή, με μόνο κερδισμένο τον πολιτικάντη κυβερνήτη και τον εργατοπατέρα που προετοίμαζε τον υπουργικό του θώκο.

3) Αυτάρκεια: να μην εξαρτάστε από το εμπόριο

Έχοντας ως γνώμονα τα χωρία από τον Popper που παραθέσαμε παραπάνω, όπου φαίνεται ξεκάθαρα ότι η κοινωνία του οράματός του αντικαθιστά τα ήθη, τα έθιμα και τους πατροπαράδοτους νόμους με τους νόμους του διεθνούς εμπορίου και του καπιταλισμού μας κάνει ευθύς αμέσως να αντιλαμβανόμαστε το σπέρμα της καταστροφής που ελλοχεύει πίσω από την κριτική κατά της πολιτικής της αυτάρκειας, σε όλα τα επίπεδα.
Η οικονομική πολιτική της σύγχρονης Ευρωπαϊκής Ενώσεως και του διεθνούς εμπορίου προστάζει έκαστο έθνος να προβαίνει στην υπερπαραγωγή των ειδών που μπορεί να παρασκευάσει στο ελάχιστο κόστος, να τα εξάγει και αντιστοίχως να εισάγει τα υπόλοιπα είδη.
Θυμόμαστε όλοι τα προεόρτια της εισόδου της χώρας μας στη ζώνη του ευρώ όταν αποψιλώθηκε η βιομηχανία, οι σοδιές των αγροτών οδηγήθηκαν στις χωματερές και η χώρα μετατράπηκε σε μία απέραντη μονοκαλλιέργια, που επιπλέον παρέχει υπηρεσίες και τουρισμό.

Βεβαίως αυτές οι υποχωρήσεις από την αυτάρκεια γίνανε μονομερώς από την χώρα μας προκειμένου να εξυπηρετηθούν οικονομικά οι μεγάλες δυνάμεις της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, γεγονός που εν τέλει οδήγησε στην παρατεταμένη οικονομική κρίση, την εποπτεία, το ξεπούλημα της χώρας και την φτωχοποίηση του Ελληνικού Λαού.

Σε θεωρητικό επίπεδο πρόκειται για μία ιδέα που περιέχει τα σπέρματα της σκέψεως του άγγλου αντιφασίστα και βουλευτού του Εργατικού Κόμματος, Sir Norman Angell, όπως αυτές παρατέθηκαν στο magnus opus του, «The Great Illusion», σύμφωνα με το οποίο η οικονομική αλληλεξάρτηση των εθνών θα οδηγούσε στην απουσία του πολέμου, αφού αυτός θα καθίστατο ασύμφορος, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι «το πιο ισχυρό αίτιο

για την κατάρρευση της κλειστής κοινωνίας ήταν η ανάπτυξη των θαλάσσιων επικοινωνιών και του εμπορίου», που προέρχεται από το αγνό μίσος του Popper για τις παραδοσιακές κοινωνίες, που όπως είδαμε είχε ψυχολογικά ελατήρια.

Σε πρακτικό επίπεδο, η προτροπή ενάντια στην αυτάρκεια είναι για άλλη μια φορά ύποπτη ως προς την εξυπηρέτηση των συμφερόντων μίας παγκόσμιας αυτοκρατορίας.

Έτσι με την εξάρτηση ενός κράτους από τις εισαγωγές, η παγκόσμια δύναμη ουσιαστικά μπορεί να ασκήσει αστυνόμευση και με όρους οικονομικούς, επιβάλλοντας εμπάργκο στα κράτη – αντιφρονούντες, αφήνοντας την ωμή πολεμική βία ως τελευταίο μέτρο επιβολής της βούλησής της. Του λόγου το αληθές το βεβαιώνουν οι αμερικανικές πολεμικές επιχειρήσεις και οι οικονομικοί αποκλεισμοί που εφαρμόζονται είτε ως προεόρτια των εισβολών, είτε – στην περίπτωση της Κούβας – μετά από αποτυχημένη εισβολή.

Επιπλέον των παραπάνω απλοϊκών σκέψεων περί οικονομικών αποκλεισμών, αξίζει να θυμίσουμε ότι όπως είχε δειχθεί αλλού οι ανοιχτές οικονομίες είναι υποκείμενα του οικονομικού πολέμου και η κατάληξή τους είναι η αδρανοποίηση ή όπως το θέτει ο Popper η «κατάλυση της πολιτικής δύναμης ενός κράτους». Το πως ακριβώς γίνεται αυτό περιγράφεται με ακρίβεια χασάπη και όπως θα δείτε μας θυμίζει έντονα αυτό που συμβαίνει στην Πατρίδα μας:

«Η παραμεθόρια ζώνη της επιτεθείσας χώρας, οι παράκτιες περιοχές και οι κύριες (όχι όλες) πηγές υδροδυναμικού, άνθρακα και χάλυβα θα μπορούσαν να αποκοπούν από το κράτος και να αποτελέσουν διεθνές έδαφος που δεν θα επιστραφεί ποτέ στη χώρα αυτή. Τα λιμάνια καθώς και οι πρώτες ύλες θα μπορούσαν να είναι προσιτά στους πολίτες της χώρας για τις θεμιτές οικονομικές δραστηριότητές τους και δεν θα τους επιβάλλονται καθόλου δυσμενείς οικονομικοί όροι, υπό την προϋπόθεση ότι θα προσκαλούν διεθνείς επιτροπές να ελέγχουν τη σωστή χρήση αυτών των διευκολύνσεων»

Αξίζει να σημειωθεί, για λόγους αποκάλυψης της εχθρικής προπαγάνδας, ότι οι πρακτικές τις οποίες υπονοεί ο Popper και εφαρμόζονται από το ΔΝΤ και τους νεοφιλελεύθερους είναι στην ουσία εναντίον των εμπόρων, παρά το γεγονός ότι γίνονται δήθεν προς χάριν τους. Στην πραγματικότητα, γεγονός που έχουμε βιώσει στον καιρό του μνημονίου, η κατάληξη του ελεύθερου εμπορίου και του αχαλίνωτου καπιταλισμού έχει ως μόνους κερδισμένους τις πολυεθνικές, ενώ ο μικρομεσαίος έμπορος απλώς εκτοπίζεται από τον ανταγωνισμό. Σε πλήρη αντίθεση το προστατευτικό οικονομικό πρόγραμμα των Εθνικιστών βεβαίωνει την επίβιωση του μικρομεσαίου εμπόρου, αλλά είναι άκρως εχθρικό για τις πολυεθνικές. »

Ανεξάρτητος Μεραρχία: Μια Ωδή στον Ελληνικό Ηρωισμό

Την 26η Αυγούστου η Φάλαγγα ξεκινά, διασχίζοντας την πεδιάδα στα βορειοδυτικά του Σιντιργί. Οι στρατιώτες είχαν εντολή να αποτρέψουν τους κατοίκους να παρεισφρήσουν στο εσωτερικό του σχηματισμού, με τις περιγραφές να είναι συγκλονιστικές: νεαρά κορίτσια πετούσαν από τα παράθυρα των σπιτιών προς τα διερχόμενα τμήματα της Φάλαγγος τα προικιά τους, κραυγάζοντας πως δεν τα χρειάζονται από τη στιγμή που η Μεραρχία αρνείται να πάρει τους άμαχους μαζί της...

ΤΟΥ Ευάγγελου Καρακώστα

Αργότερα έγινε γνωστό πως οι Έλληνες κάτοικοι του Σαντιργί σφαγιάστηκαν από τις τουρκικές ορδές που παρενοχλούσαν κατά την προηγούμενη μέρα την Μεραρχία.

Κατόπιν πορείας 25 χιλιομέτρων και αφού απέκρουσε επιτυχώς εχθρικές παρενοχλήσεις ιππικού και πυροβολικού, η Μεραρχία φθάνει στις 19. 00 σε οροπέδιο το οποίο κείται μεταξύ των χωριών Τσομπανλάρ και Ντερμπέντ. Στους άνδρες παρέχεται ζεστό συσσίτιο ενώ άκαρπες παραμένουν οι απόπειρες επικοινωνίας με ελληνικά τμήματα μέσω ασυρμάτου. Μια ώρα μετά τα μεσάνυχτα σημάνει εγερτήριο και στις 2 τα ξημερώματα η εμπροσθοφυλακή ξεκινά, με την οπισθοφυλακή να εγκαταλείπει τη θέση περί ώρα 5 το πρωί. Εκείνη την ώρα, εχθρικές βολές πυροβολικού πλήττουν το χώρο όπου τα τμήματα της Μεραρχίας είχαν στρατοπεδεύσει.

Ακολουθώντας πορεία νοτιοδυτική προς την κωμόπολη Γκελενμπέ, η Μεραρχία σκορπίζει στο διάβα της ομάδα εκατό περίπου Τούρκων ιππέων καθώς και ομάδες ατάκτων που επιχείρησαν να την παρεμποδίσουν, φθάνοντας στην κωμόπολη λίγο πριν το μεσημέρι. Η κωμόπολη είναι έρημη, με τους Τούρκους να τρέπονται σε φυγή προς τα βουνά στην είδηση της άφιξης του Ελληνικού Στρατού, ενώ οι Έλληνες είχαν αποχωρήσει μαζί με τις ελληνικές αρχές του τόπου. Οι αμπελώνες και τα οπωροφόρα δέντρα συνέβαλαν στη σίτιση των ανδρών της Μεραρχίας, οι οποίοι διαπίστωσαν πως οι Τούρκοι είχαν λεηλατήσει τα σπίτια των ελληνικών οικογενειών και είχαν συλήσει τους Ναούς.

Κατόπιν ολιγόωρης αναπαύσεως, η Μεραρχία βαδίζει προς το Κιρκαγάτς, πόλη 10.000 κατοίκων, πολλοί εκ των οποίων είναι Έλληνες, όπου και φθάνει τις πρώτες απογευματινές ώρες από την κοιλάδα που κείται ανατολικά της πόλεως. Η οπισθοφυλακή προσβάλλεται από τουρκικό πυροβολικό ενώ η εμπροσθοφυλακή εντοπίζει τουρκικά περίπολα στα νοτιοδυτικά. Ο αντισυνταγματάρχης Κωνσταντίνου διατάσσει επίθεση της αριστερής πλαγιοφυλακής και συλλαμβάνονται 4 Τούρκοι ιππείς, οι οποίοι ανακρίνονται και αποκαλύπτουν πως στο Κιρκαγάτς βρίσκονται

Οι Τουρκάλες δεν σταμάτησαν να παρασκευάζουν καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας ψωμί για την Μεραρχία, ενώ ο μουφτής και οι Τούρκοι πρόκριτοι παρακάλεσαν τον Μέραρχο να μην εισέλθει ο Ελληνικός Στρατός στην πόλη και να μην πειράξει τους Τούρκους κι εκείνοι σε αντάλλαγμα θα παρείχαν άφθονα τρόφιμα για τις ανάγκες του Ελληνικού Στρατεύματος

5. 000 ιππείς και 8. 000 πεζοί Τούρκοι. Τότε λαμβάνουν χώρα τα εξής εκπληκτικά: φθάνοντας η εμπροσθοφυλακή της Μεραρχίας στα 3χλμ από την πόλη, ακούγονται σάλπιγγες από το ύψωμα νοτιοδυτικά της πόλεως. Ακολούθως, περί τους 200 Τούρκους ιππείς ξεχύνονται με καλπασμό και βαστώντας κόκκινες σημαίες προς την Μεραρχία. Η στάση τους κάθε άλλο παρά επιθετική είναι, γεγονός το οποίο προδίδει το μοιραίο τους λάθος: έχουν εκλάβει την Μεραρχία ως τουρκική και βγήκαν να την προϋπαντήσουν! Πλησιάζοντας, αντιλαμβάνονται πως πρόκειται για τμήμα του Ελληνικού Στρατού, αδυνατώντας όμως να εκτιμήσουν το μέγεθός του εξαιτίας της πυκνής βλάστησης και των δέντρων. Στις δειλές ιαχές «τεσλίμ» (παράδοση) προς την εμπροσθοφυλακή, απαντά η πυροβο-

Στρατηγείο Ανεξάρτητης Μεραρχίας

λαρχία της Ανεξαρτήτου Μεραρχίας με βολές που υποχρεώνουν τους Τούρκους σε άτακτη φυγή προς το ύψωμα νότια του Κιρκαγάτς. Λίγο αργότερα, καταφθάνει κρατώντας λευκές σημαίες ομάδα Ελλήνων και Τούρκων προκρίτων της πόλης, η οποία μεταφέρει μήνυμα του Τούρκου διοικητή της σύμφωνα με το οποίο οι άνδρες της Μεραρχίας είναι ελεύθεροι να φύγουν αφού παραδώσουν τον οπλισμό τους! Στο σημείο εκείνο, έλαμψε η ευστροφία του δαιμόνιου αντισυνταγματάρχη Κωνσταντίνου, ο οποίος αφού ρώτησε την αντιπροσωπεία και εκείνη του επιβεβαίωσε όσα είχαν ομολογήσει νωρίτερα οι αιχματωλισθέντες Τούρκοι ιππείς αναφορικά με τον αριθμό των τουρκικών στρατευμάτων εντός της πόλης, ανακοίνωσε πανηγυρικά την επίταξη του Κιρκαγάτς, απαιτώντας να παραδοθούν στη Μεραρχία εντός τεσσάρων ωρών, 15. 000 οκάδες ψωμιού, 10. 000 οκάδες κριθαριού και 2. 000 οκάδες τυριού!

Η παράδοση θα γινόταν στον σιδηροδρομικό σταθμό, ενώ σε περίπτωση κατά την οποία θα έπεφτε έστω κι ένας τουρκικός πυροβολισμός, ο Ελληνικός Στρατός δηλώθηκε ρητά πως θα ισοπέδωνε την πόλη. Ο Μέραρχος κατόπιν, διέταξε τα τμήματα να κατευθυνθούν συντεταγμένα και σε μεγάλες αποστάσεις προς τον σταθμό, προκαλώντας την εντύπωση πως πρόκειται για Στράτευμα 40. 000 ανδρών! Η εντυπωσιακή συγκέντρωση της Μεραρχίας στο σταθμό του

Κιρκαγάτς διήρκεσε 5 ολόκληρες ώρες και ολοκληρώθηκε με τη δύση του ηλίου. Η εξαπάτηση είχε πιάσει και οι Τουρκάλες δεν σταμάτησαν να παρασκευάζουν καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας ψωμί για την Μεραρχία, ενώ ο μουφτής και οι Τούρκοι πρόκριτοι παρακάλεσαν τον Μέραρχο να μην εισέλθει ο Ελληνικός Στρατός στην πόλη και να μην πειράξει τους Τούρκους κι εκείνοι σε αντάλλαγμα θα παρείχαν άφθονα τρόφιμα για τις ανάγκες του Ελληνικού Στρατεύματος!

Κατά την παραμονή της Μεραρχίας στο Κιρκαγάτς, η Μεραρχία λαμβάνει ζωτικής σημασίας πληροφορίες: η Σμύρνη έχει καταληφθεί από τους Τούρκους και ο Ελληνικός Στρατός έχει επιβιβαστεί σε πλοία στον Τσεσμέ και στα Μουδανιά. Στα χέρια των Τούρκων έχει πέσει και το Αξάριο και η Μαγνησία, ενώ Τούρκοι άτακτοι ελέγχουν ολόκληρη την περιοχή γύρω από τη Σμύρνη, καθώς και την Πέργαμο και τη Μενεμένη. Ο Μέραρχος Θεοτόκης, κατόπιν αυτών των τρομακτικά συγκλονιστικών ειδήσεων, λαμβάνει την απόφαση η Ανεξάρτητος Μεραρχία να κινηθεί προς το λιμάνι του Δεκελί, νοτίως του Αϊβαλί, ώστε η Μεραρχία να διαφύγει προς τη Λέσβο. Ωστόσο, ο Μέραρχος δέχεται την επίσκεψη αντιπροσωπείας Ελλήνων και Αρμενίων του Κιρκαγάτς, οι οποίοι τον παρακαλούν να σώσει τους 4. 000 Έλληνες και Αρμενίους της πόλης, παίρνοντάς τους μαζί του. Κατόπιν συνεννοήσεων με τους διοικητές των Συνταγμάτων, ο Μέραρχος δέχτηκε να ικανοποιήσει το αίτημα. Αδύνατο να περιγραφεί με λόγια η χαρά τόσο των αμάχων όσο και των στρατιωτών της Μεραρχίας...

Οι άνδρες της Μεραρχίας και οι 4. 000 πρόσφυγες δειπνούν και αναπαύονται, καθώς γνωρίζουν ότι ο δρόμος προς τη σωτηρία είναι ακόμη μακρύς. Η επίθεση Τούρκων ατάκτων στις προφυλακές της Μεραρχίας τη νύχτα, απαντάται με την πυρπόληση ενός μικρού χωριού κοντά στο Κιρκαγάτς. Τα μεσάνυχτα σημάνει το εγερτήριο και μια ώρα μετά, 28 Αυγούστου πια, η Φάλαγγα ξεκινά. Στις 8 το πρωί, η Μεραρχία με τους 4. 000 πρόσφυγες εισέρχεται κατόπιν πορείας 10 χιλιομέτρων στην κωμόπολη Σόμα. Η επιμελητεία της Μεραρχίας αναζητεί τροφή, αλλά περιορίζεται μονάχα στην εύρεση στραγαλιών, τα οποία μοιράζονται ως τροφή. Επίθεση ατάκτων Τούρκων απαντάται με βολές πυροβολικού της Μεραρχίας που καταστρέφουν μέρος του χωριού και προκαλούν θύματα από τουρκικής πλευράς. Η Μεραρχία μετά από αυτό, δεν θα ξαναενοχληθεί. Γύρω στις 9 το πρωί, το προπορευόμενο τμήμα της επιμελητείας εισέρχεται στο Κινίκ και αφού συλλαμβάνει τον χότζα του χωριού, απαιτεί την παρασκευή ψωμιού για τις ανάγκες της Μεραρχίας. Το σύνολο της Ελληνικής Φάλαγγος εισέρχεται στο Κινίκ περί ώρα 16. 30, μετά από εξαντλητική πορεία 40 χιλιομέτρων, την οποία εκτέλεσαν και 4. 000 άμαχοι, οι περισσότεροι εκ των οποίων είναι γυναικόπαιδα και ηλικιωμένοι.

Σύντομα, μια αντιπροσωπεία από την κοντινή πόλη της Περγάμου αποτελούμενη από 2 Τούρκους κι έναν Έλληνα, επισκέπτονται τον Μέραρχο και του γνωρίζουν πως η πόλη υποτάσσεται στον Ελληνικό Στρατό, ικετεύοντας να μην εισέλθει σ' αυτή με αντάλλαγμα να προμηθεύσουν τρόφιμα καθώς και νομή για τα ζώα. Πράγματι, η

Μεραρχία στις 5 το πρωί της 29ης Αυγούστου φτάνει στα λουτρά του Αττάλου, τοποθεσία ευρισκόμενη στα νοτιοδυτικά της Περγάμου. Εκεί συγκεντρώθηκαν και οι προμήθειες που είχαν υποσχεθεί οι Τούρκοι, ενώ σημειώθηκε και η επίσκεψη Ελλήνων κατοίκων της Περγάμου, στους οποίους συστήθηκε να ακολουθήσουν την Μεραρχία. Εκείνοι αντέτειναν πως έχουν τις διαβεβαιώσεις των Τούρκων συγκατοίκων τους και των τουρκικών αρχών για την ασφάλειά τους και επέλεξαν να μην ακολουθήσουν την Ανεξάρτητο Μεραρχία. Η μοίρα τους υπήρξε προδιαγεγραμμένη: οι περίφημες τουρκικές διαβεβαιώσεις οδήγησαν στην κατοπινή ανελέητη σφαγή των Ελλήνων κατοίκων της Περγάμου από τον τουρκικό στρατό και τσέτες...

Η Φάλαγγα Στρατιωτών και προσφύγων στρατοπέδευσε 7 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της Περγάμου, στο χωριό Ραλί Τσιφτλίκ, μετά από πορεία 25 χιλιομέτρων. Παρασχέθηκε συσσίτιο προς άπαντες και στήθηκαν ισχυρές προφυλακές προς αποφυγή νυχτερινού αιφνιδιασμού από τον εχθρό. Περί τα μεσάνυχτα, τμήμα 100 περίπου Τούρκων ιππέων επιχείρησε να επιτεθεί στον καταυλισμό, αλλά αποκρούστηκε και απωθήθηκε.

Ο Μέραρχος δεν αφήνει τίποτε στην τύχη: συγκροτεί μικτό απόσπασμα από το ΙΙ/53 Τάγμα και έναν ουλαμό ορειβατικού πυροβολικού υπό τον αντισυνταγματάρχη Τσίπουρα, το οποίο θα ανελάμβανε την κατάληψη του Δεκελί, απ' όπου

Επιτελείο Ανεξάρτητης Μεραρχίας

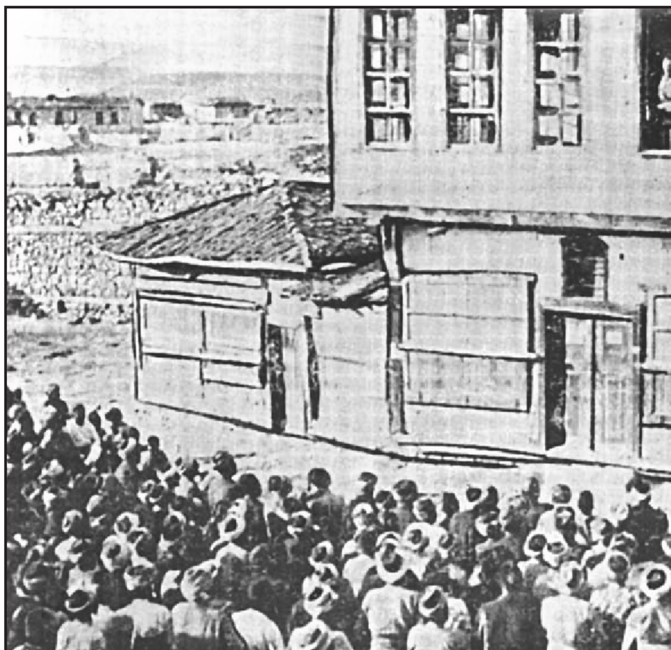
η Ανεξάρτητος Μεραρχία θα περνούσε στη Λέσβο. Εντός του Δεκελί, χιλιάδες Έλληνες και Αρμένιοι βρίσκονταν στο έλεος συμμοριών 1. 000 περίπου τσετών. Όταν το απόσπασμα θα καταλάμβανε το Δεκελί και θα διέλυε τους τσέτες, ο αντισυνταγματάρχης Τσίπουρας θα μετέβαινε στην Μυτιλήνη, προς αναζήτηση ατμόπλοιων δια των οποίων θα γινόταν η διεκπεραίωση της Μεραρχίας και των προσφύγων.

Πράγματι, ο Τσίπουρας με το απόσπασμά του πλησιάζει στο Δεκελί, οπότε του παρουσιάζεται ομάδα Τούρκων η οποία τον πληροφορεί πως το Δεκελί έχει καταληφθεί από τον τουρκικό στρατό και η Μεραρχία θα πρέπει να κινηθεί προς Σμύρνη! Ο Τσίπουρας διατάζει τη σύλληψη των θρασύτατων Τούρκων και μετά από ανάκριση ομολογούν πως στην πόλη βρίσκονται περί τους 1. 000 τσέτες. Ο αντισυνταγματάρχης διατάζει τότε αιφνιδιαστική επίθεση και καταλαμβάνει την πόλη, σκορπίζοντας τις τουρκικές συμμορίες. Εγκατέστησε δε προφυλακές προς όλες τις κατευθύνσεις, αναμένοντας την άφιξη της Μεραρχίας και των 4. 000 προσφύγων. Επιπλέον όμως, στην παραλία του Δεκελί έχουν συγκε-

ντρωθεί πάνω από 3. 000 Έλληνες και Αρμένιοι των γύρω περιοχών, αναζητώντας τη μετάβαση στη γειτονική Λέσβο.

Ο Τσίπουρας δεν χρονοτριβεί διόλου και αναζητεί σκάφος προκειμένου να περάσει στη Μυτιλήνη, όπως είχε διαταχθεί. Το μόνο που κατορθώνει να βρει είναι μια μικρή, σαπισμένη βάρκα, η οποία επισκευάζεται πρόχειρα κι αφού την εφοδιάζει με πανί την ρίχνει στη θάλασσα. Επιβιβάζονται σ' αυτή ο αντισυνταγματάρχης, δύο λοχαγοί, δύο στρατιώτες και ο βαρκάρης. Στις 8 το πρωί, η βάρκα πιάνει το λιμάνι της Μυτιλήνης. Ο Τσίπουρας επικοινωνεί για πρώτη φορά με το Γενικό Στρατηγείο στον Τσεσμέ και αφού δίνει οδηγίες στους λοχαγούς ώστε να εξασφαλίσουν τον καταυλισμό και ανεφοδιασμό της Μεραρχίας, παίρνει το δρόμο της επιστροφής στο Δεκελί.

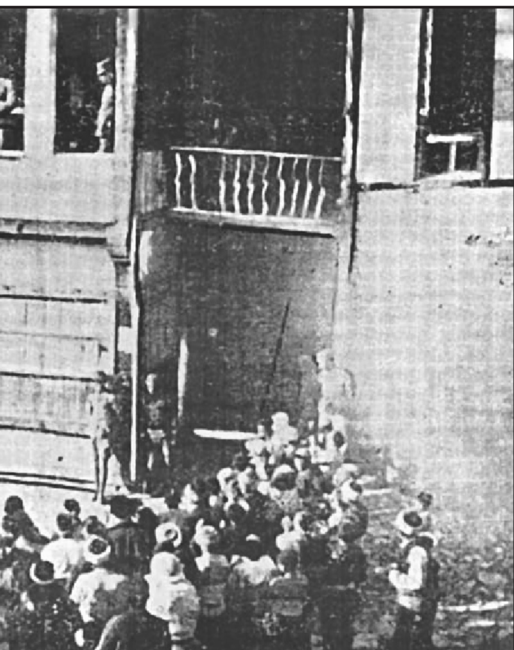
Από τις 4 το πρωί της 30ης Αυγούστου, η Μεραρχία και οι 4. 000 Έλληνες άμαχοι είχαν εκκινήσει την τελική πορεία προς το Δεκελί. Τα τελευταία αυτά 30 χιλιόμετρα μέχρι το λιμάνι, καλύφθηκαν μέχρι το μεσημέρι, οπότε και η Ανεξάρτητος Μεραρχία εισέρχεται στην πόλη. Στήθηκαν ισχυρές προφυλακές προς απόκρουση τυχόν τουρκικών επιθέσεων και έως ότου εξασφαλιστεί η διεκπεραίωση Μεραρχίας και προσφύγων στη Λέσβο. Σημειώνεται πως οι άμαχοι που βρίσκονταν υπό την προστασία του Στρατεύματος, ανήρχοντο πλέον σε περισσότερους από 7 χιλιάδες!

Η ανακήρυξη της Ανεξαρτησίας της Φρυγίας τον Ιούλιο του 1922

Περί ώρα 15. 30, εμφανίζονται στο λιμάνι του Δεκελί τα ατμόπλοια «Ιωνία» και «Αιτωλία». Σε ένα από αυτά, βρίσκεται και ο αντισυνταγματάρχης Τσίπουρας ο οποίος επιστρέφει στην Μεραρχία. Η επιβίβαση στα ατμόπλοια άρχισε στις 17. 00 και περατώθηκε μετά από δύο ώρες. Περί ώρα 21. 00 της 30ης Αυγούστου, τα ατμόπλοια φτάνουν στη Μυτιλήνη.

Στο Δεκελί εν τω μεταξύ, καταφθάνουν πλοιάρια τα οποία αδυνατούν λόγω μεγέθους να πλευρίσουν, καθώς και το αντιτορπιλικό «Θέτις». Επί τη εμφανίσει του ελληνικού πολεμικού, λαμβάνεται η απόφαση η επιβίβαση της Μεραρχίας να γίνει την επομένη. Στις επόμενες ώρες, επανέρχονται στο Δεκελί τα ατμόπλοια μαζί με δύο

φορτηγίδες, προς μεταφορά των ανθρώπων από την αποβάθρα στα πλοιάρια που αδυνατούσαν να προσεγγίσουν. Κατέφθασαν επιπλέον τρία ελληνικά πολεμικά πλοία, τα οποία άρχισαν περιπολίες γύρω από το λιμάνι του Δεκελί.
Το μεσημέρι της 31ης Αυγούστου, τσέτες που εμφανίζονται στα βουνά γύρω από το Δεκελί βάλλονται από τις προφυλακές της Μεραρχίας, ενώ τις πρώτες απογευματινές ώρες διακρίνονται από την περιοχή της Περγάμου τμήματα ιππικού του τουρκικού στρατού καθώς και τσέτες. Οι βολές της πυροβολαρχίας της Μεραρχίας προκαλούν τον τρόμο στους πρόσφυγες, οι οποίοι κλαίνε με λυγμούς φοβούμενοι πως δεν προλάβαιναν να περάσουν στην ασφάλεια του ελληνικού νησιού. Όταν πλέον είχε σκοτεινιάσει, τα ελληνικά τμήματα εντός του Δεκελί ήσαν πια ελάχιστα, γεγονός που προκάλεσε ανησυχία στους άνδρες της οπισθοφυλακής, καθώς σε περίπτωση ισχυρής τουρκικής επίθεσης θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να ανθέξουν.
Μετά τα μεσάνυχτα και υπό το φως των προβολέων των πολεμικών πλοίων, άρχισε η επιβίβαση των τμημάτων της οπισθοφυλακής: πρώτα η πυροβολαρχία και κατόπιν τα τέσσερα Τάγματα Πεζικού. Τελευταίοι επιβιβάζονται οι διοικητές Συνταγμάτων, αντισυνταγματάρχες Τσίπουρας και Κωνσταντίνου, ο επιτελάρχης, αντισυνταγματάρχης Μομφεράτος, ο διοικητής οπισθοφυλακής ταγματάρχης Μπουντούρογλου και ο διορισμένος φρούραρχος Δεκελί, αντισυνταγματάρχης Μαυρογένους.
Χαράματα της 1ης Σεπτεμβρίου του έτους 1922, η αποχώρηση Μεραρχίας και προσφύγων από την προαιώνια ελληνική κοιτίδα της Μικράς Ασίας έχει ολοκληρωθεί. Αντιτορπιλικό του ελληνικού Βασιλικού Ναυτικού, βάλλει τότε με δυο βολές κατά των θέσεων, απ' όπου είχε εξαπολυθεί την προηγούμενη μέρα η τουρκική επίθεση κατά της Μεραρχίας. Εις εκ των γενναίων λοχαγών της μυθικής Ανεξαρτήτου Μεραρχίας, Αμπελάς Δημήτριος τ' όνομά του, σημείωσε με πόνο ψυχής πως αυτές οι ύστατες βολές ήσαν –θαρρείς- ο αποχαιρετισμός του Ελληνικού Στρατού προς την πανάρχαια Ελληνική Πατρίδα της Ιωνίας.

Στη δική μας Θέληση εναπόκειται Χρυσαυγίτες και Χρυσαυγίτισσες, οι ύστατες αυτές βολές να μη σημάνουν ποτέ αποχαιρετισμό αλλά μονάχα υπόσχεση προς τους Αγέννητους και τους Μεγάλους Νεκρούς του Έθνους, πως ο Ελληνικός Στρατός θα ξαναγυρίσει κι η γη κάτω από τα πόδια του θα τρέμει!

ΦΙΛΙΠΠΑΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΗΣ
1921 – 1952
Απεβίωσε στις φυλακές του
Μπογιατιού καταδικασμένος

Πεθαίνοντας για την Ελλάδα στις φυλακές του Ενβέρ Χότζα

Αμέτρητοι οι ποταμοί αίματος από συμπατριώτες μας, οι οποίοι έθρεψαν το δένδρο του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού. Ένας από τους αναρίθμητους Βορειοηπειρώτες εθνομάρτυρες ήταν και ο Φίλιππος Παπαθανασίου, ο οποίος πέθανε στις φυλακές του Μπουρελίου, καταδικασμένος σε ισόβια ως «πράκτορας της μοναρχοφασιστικής Ελλάδας και του Ελληνικού ιμπεριαλισμού».

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΑΣΤΟΡΑ

Γεννήθηκε στο χωριό Καλύβια Σιούση (σήμερα Ραχούλα) το 1921 και ήταν μέλος μιας φτωχής, αλλά διανοούμενης οικογένειας, όπου ο παππούς του ήταν ιερέας και ο πατέρας του δάσκαλος. Ήταν αριστούχος μαθητής, με μεγάλη κλίση στα φυσικομαθηματικά. Σαν εκπρόσωπος των τελειόφοιτων των γυμνασίων της Ελλάδας κατέκτησε την πρώτη θέση στις πανελλήνιες εξετάσεις στα μαθηματικά, τιμώντας και το σχολείο του και την περιοχή του. Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος τον βρήκε ενταγμένο στις αντάρτικες ομάδες των Βορειοηπειρωτών, οι οποίες έκαναν το λάθος να μην συνταχθούν ούτε με το ΜΑΒΗ ούτε με τις δυνάμεις του Ζέρβα, αλλά «τρώγοντας» το παραμύθι των αλβανών κομμουνιστών για εθνική αποκατάσταση των Βορειοηπειρωτών συνεργάστηκαν μαζί τους στον αγώνα κατά της ιταλικής και γερμανικής κατοχής.

Ο αγώνας των Βορειοηπειρωτών, τόσο για την απαλλαγή από την τυραννία των αλβανών αγάδων και μπέηδων που τους έπιναν το αίμα όσο και την απόδοση των αυτονόητων δικαιωμάτων για παιδεία, θρησκεία και κυρίως την αυτοδιάθεση και την λησμονημένη αυτονομία του 1914, προδόθηκε από τους αλβανούς κομμουνιστές.

«Είμαστε καταδικασμένοι σε θάνατο, το μόνο αμάρτημά μας είναι ότι είμαστε Έλληνες, θέλουμε παιδεία, θρησκεία, αυτοδιάθεση. Μην πιστεύετε όσα σας λένε. Ζήτω η αυτονομία. Ζήτω η Βόρειος Ήπειρος»

Το καθεστώς του Ενβέρ Χότζα τους εκμεταλλεύτηκε στον ίδιο (και χειρότερο) βαθμό από τους αγάδες και τους μπέηδες, ενώ η Ελληνικότητα των Βορειοηπειρωτών βρέθηκε σε απόλυτο διωγμό. Ο Παπαθανασίου πληγώθηκε βαριά στην Μάχη του Δέλβινου, αλλά κατάφερε να επιζήσει. Μετά την (λεγόμενη) απελευθέρωση της Αλβανίας, όταν άρχισε η αναδιοργάνωση του αλβανικού κράτους, λόγω των πνευματικών του ικανοτήτων, από τον Δεκέμβριο του 1944 διορίζεται ως πρώτος υπεύθυνος του τμήματος παιδείας, υγείας και μόρφωσης του νομού των Αγίων Σαράντα. Στην ταμπέλα του γραφείου του, εκτός απ' αυτής στ' αλβανικά, πάνω απ' αυτήν και σε μια μεγαλύτερη έγραφε με μεγάλα γράμματα: «Τμήμα Παιδείας, Υγείας και Μόρφωσης», ενώ όλα τα σχετικά με την παιδεία και την αλληλογραφία με τα Ελληνικά χωριά τα έγραφε στην Ελληνική γλώσσα. Είχε δική του γραφομηχανή με Ελληνικό αλφάβητο και πολύγραφο που έβγαζε αντίγραφα για τα χωριά. Γι' αυτή του την δραστηριότητα κλήθηκε για «αυστηρές συστάσεις» από τις κομματικές αρχές του νομού και την κεντρική επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος Αλβανίας.

Τον Μάρτιο του 1945, στην συνδιάσκεψη που έγινε στο Αργυρόκαστρο, κράτησε ανένδοτη στάση για τα θέματα της παιδείας, κάνοντας μάλιστα έκκληση να μην παραστεί κανένας Έλληνας δάσκαλος στην συνδιάσκεψη, αν δεν μεταφραζόταν και στην Ελληνική γλώσσα (κάτι το οποίο τελικά έγινε) το περιεχόμενό της. Μετά από ένα εξάμηνο, με το αιτιολογικό έλλειψης δασκάλων, διορίστηκε δάσκαλος στο χωριό Τσιούκα. Εκεί, επί καθημερινής βάσης, οργάνωνε με τα παιδιά και την νεολαία του χωριού συμπόσια, χορούς και τραγούδια με καθαρά Εθνικό και Ελληνικό περιεχόμενο, αντί να υμνεί «τον Ενβέρ και το Κόμμα». Γνωρίστηκε, συνεργάστηκε και αγωνίστηκε για τον ίδιο σκοπό με τον παπα-Γιάννη, με τον οποίο αργότερα ήταν συγκατηγορούμενοι. Όλα αυτά, όμως, δεν μπορούσαν να μείνουν απαρατήρητα και ατιμώρητα από το αλβανικό κομμουνιστικό καθεστώς. Αρχικά, τον μετέθεσαν στο χωριό Καλύβια Πασιά. Ο Φίλιππος, ανένδοτος, συνεχίζει το καθήκον του προς το Έθνος του. Εκεί συνεργάστηκε πιο στενά με τον φίλο του Νάσιο Πάντο και τον συμμαθητή και (επίσης) φίλο του Σωτήρη Σκεύη. Μετά από δύο μήνες τον μετέθεσαν ξανά στο συνοριακό χωριό Σμίνιτσα, απ' όπου τον συνέλαβαν στις 17 Φεβρουαρίου 1946. Όταν το αυτοκίνητο της κρα-

τικής ασφάλειας Sigurimi με την περιβόπτη πινακίδα με τελευταίο τον αριθμό 11 (που αργότερα έγινε ο φόβος και ο τρόμος στα κατεχόμενα από τους αλβανούς χωριά της Βορείου Ηπείρου), ανηφόριζε προς το χωριό, στην αυλή του σχολείου βρίσκονταν ο Παπαθανασίου, ο γραμματέας του κόμματος στο χωριό, ο πρόεδρος της επιτροπής και πολλοί χωριανοί. Όλοι τους συμφώνησαν ότι κάποιος πρόκειται να συλληφθεί. Ο Φίλιππος τους είπε: «Ναι, εσείς μην φοβάστε, ήρθαν για μένα». Όλοι του είπαν: «Δάσκαλε, φεύγα, όσο να ‘ ρθουν εδώ, εσύ περνάς δέκα φορές τα σύνορα». Ο δάσκαλος τους απάντησε: «Όχι, αδέλφια, εγώ δεν είμαι εγκληματίας, είμαι αυτός που ξέρετε, αγωνίζομαι γι' αυτά που σας λέω καθημερινά και αυτά θα υπερασπιστώ στο δικαστήριο». Έτσι και έγινε, καθώς μετά από περίπου μισή ώρα τον έδεσαν χειροπόδαρα και τον πήγαν στα αλβανικά ανακριτήρια, ως την ημέρα της δίκης του, την 1η Ιουλίου 1946, όπου καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά, χωρίς δικαίωμα έφεσης και αναστολής. Για την σύλληψή του από την Sigurimi έγινε, μάλιστα, αναφορά και από το BBC. Στο κελί ήταν μαζί με τον συναγωνιστή, φίλο και συνάδελφό του Αριστοτέλη Χαρμπάτση, ο οποίος καταδικάστηκε σε θάνατο μαζί με τον Νάσιο Πάντο και τον Σωτήρη Σκεύη, στην ίδια δίκη στην οποία δικάζονταν δεκάδες Βορειοηπειρώτες.

Στην δίκη αυτή, ο Φίλιππος Παπαθανασίου ήταν ο μόνος που δεν δέχτηκε να μιλήσει στα αλβανικά. Υποχρεωτικά του έβαλαν διερμηνέα. Όταν ο συμμαθητής του και εισαγγελέας στην δίκη αυτή, ταγματάρχης του αλβανικού στρατού, Γιώργος Κώτσιας (ένας από τους μεγαλύτερους προδότες στην ιστορία του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού) του είπε, δείχνοντάς τον με το δάχτυλό του «Εσύ τα ξέρεις καλύτερα κι από μένα τα αλβανικά, μα δεν θέλεις να τα μιλήσεις, είσαι ένας βρωμοφιλέλληνας», ο Παπαθανασίου του απάντησε όπως αρμόζει σ' ένα κάθαρμα και προδότη: «Φιλέλληνας μπορεί να είναι κάθε πολίτης ενός άλλου κράτους ή έθνους ή και κάποιο μέλος του δικαστηρίου, μα βρωμοέλληνας μόνο εσύ Γιώργο Κώτσια. Εγώ είμαι Έλληνας, γι' αυτό και δικάζομαι ενώπιόν σας». Η πρόταση του εισαγγελέα Κώτσια για τους 84 συνολικά κατηγορουμένους ήταν 15 να εκτελεστούν, 20 να καταδικαστούν με 100 χρόνια φυλάκιση (δηλαδή ισόβια) και όλοι οι υπόλοιποι να καταδικαστούν με 15 χρόνια και άνω. Η τελική απόφαση θα έβγαινε μετά από δέκα ημέρες. Όταν γυρίσανε στο κελί τους ο Φίλιππος Παπαθανασίου και ο Αριστοτέλης Χαρμπάτσης, έσκισαν ένα πουκάμισο και με το αίμα τους έγραψαν πάνω σ' αυτό: «Είμαστε καταδικασμένοι σε θάνατο, το μόνο αμάρτημά μας είναι ότι είμαστε Έλληνες, θέλουμε παιδεία, θρησκεία, αυτοδιάθεση. Μην πιστεύετε όσα σας λένε. Ζήτω η αυτονομία. Ζήτω η Βόρειος Ήπειρος» και το κρέμασαν από το παράθυρο του κελιού τους. Την επόμενη μέρα, όταν οι αλβανικές αρχές είδαν το πανό, τους υπέβαλαν σε τέτοια βασανιστήρια, ώστε για πέντε ημέρες ήταν σε κώμα και μέχρι να γίνουν καλά το δικαστήριο αναβλήθηκε για δέκα μέρες. Όταν έφτασε η τελευταία ημέρα της δίκης, οι ποινές αφέθηκαν όπως τις είχε προτείνει ο εισαγγελέας Κώτσιας. Στο άκουσμα της δικής του θανατικής ποινής ο Παπαθανασίου αντέδρασε λέγοντας τα εξής στους δικαστές: «Σας εμπιστευτήκαμε και συναγωνιστήκαμε. Πολλοί άλλοι πληγώθηκαν, ένας απ' αυτούς είμαι κι εγώ "αγαπημένοι μας συναγωνιστές". Μας φάγατε χωρίς μπέσα, γι' αυτό αφού δεν πέθανα από το βόλι των Γερμανών, ας πεθάνω από το δικό σας», δείχνοντας την πλη-

γή του στην κοιλιά, που ήταν ακόμη με γάζες. Τα θαρραλέα λόγια του μαθεύτηκαν την ίδια μέρα έξω από το δικαστήριο. Πολλοί προβληματίστηκαν, σιωπώντας όμως, αλλά πολλοί περισσότεροι ενθουσιάστηκαν και αναθάρρησαν. Μεγάλη απήχηση, επίσης, είχε και η αντίδραση των συγχωριανών του, όταν οι άνθρωποι του κόμματος πήγαν να ζητήσουν από τους κατοίκους του χωριού να επιδοκιμάσουν την καταδίκη του Παπαθανασίου. Στους απεσταλμένους του κόμματος ο μπάρμπα Βασίλης Ντίνος Τσιάκουλης αντέστρεψε την κατηγορία σε κατηγορώ, λέγοντάς τους: «Ο Φίλιππος είναι το καμάρι μας, αυτός και ο μπάρμπα Γιάννης ξεσήκωσαν το χωριό μας και όλο τα χωριά του Βούρκου». Η ολική αντίδραση του χωριού και η εκρηκτική απολογία του Παπαθανασίου ανάγκασαν το δικαστήριο να μεταβάλει την ποινή του σε ισόβια δεσμά με στέρηση των πολιτικών του δικαιωμάτων, κατάσχεση της κινητής και ακίνητης περιουσίας του, χωρίς δικαίωμα έφεσης και αναστολής της ποινής.

Τον Αύγουστο του 1946 μεταφέρθηκε στις φυλακές του Μπουρελίου μαζί με πολλούς άλλους συγκρατούμενούς του. Όταν τον Δεκέμβριο του 1946 οι ποινές των φυλακισμένων μετατράπηκαν σε υποχρεωτική εργασία, η ποινή του Παπαθανασίου μετατράπηκε σε ισόβια στέρηση με υποχρεωτικές εργασίες. Δεν υπάκουσε, δεν βγήκε στην υποχρεωτική δουλειά, λέγοντάς τους κατάμουτρα: «Είμαι πολιτικός κρατούμενος, ισοβίτης και βάσει του διεθνούς δικαίου δεν μπορείτε να με υποχρεώσετε και απαιτώ να με εφοδιάσετε με τα παρακάτω βιβλία», δίνοντάς τους μια ολόκληρη λίστα με βιβλία της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, μαθηματικών κι άλλα. Από τότε, τον έκλεισαν σ' ένα ξεχωριστό κελί 1, 5 x 2 μέτρα και εκεί τον άφησαν έως τον θάνατό του, δίνοντάς του επί καθημερινής βάσης 400 γραμμάρια μπομπότα και ένα παγούρι νερό για όλες τις ανάγκες. Τα νύχια των χεριών και των ποδιών του, καθώς και τα δόντια του μαρτυρούσαν την «γλυπτική» δουλειά που του έκαναν οι «γλύπτες» της ανάκρισης της κομμουνιστικής ιδεολογίας, είτε επρόκειτο για αλβανούς είτε για –πολύ χειρότερα- τους Βορειοηπειρώτες συνεργάτες τους και βασανιστές των ομοεθνών τους.

Ο εθνομάρτυρας αυτός πέθανε αμετανόητος στον αγώνα του για την Βόρειο Ήπειρο, όπως άλλωστε έκαναν ο φίλος του Αριστοτέλης Χαρμπάτσης, ο Σωτήρης Σκεύης, ο Νάσιος Πάντος, ο Γιάννης Καραθάνος, ο Γρηγόρης Λαμποβιτιάδης και τόσοι άλλοι. Όπως διηγείται ο συγκρατούμενός του Ηλίας Καραμπόινας «Όποιος γνώρισε τον Φίλιππα δεν μπορεί να πιστέψει πώς πεθαίνουν τέτοια παλικάρια, πώς μπορούν να πέφτουν τέτοια δέντρα... Όταν συνελήφθηκε και τον πρωτογνώρισα ήταν 90 κιλά άνδρας με 1, 90 ύψος και πέθανε μόνον 40 κιλά. Ήμουν ο μόνος που τον επισκεπτόταν στο κελί του, όταν βαριά άρρωστος δεν μπορούσε να κουνηθεί. Θυμάμαι που μου είπε στα τελευταία του: "Ηλία, αν ποτέ βγεις ζωντανός από δω μέσα θέλω να πας να πεις της μάνας μου για το «ωχ μανούλα μου», που λέω κάθε δευτερόλεπτο από τους πόνους". Πέθανε στα χέρια μου, είχε καταντήσει ένας σκελετός. Τον κηδέψαμε μαζί με έναν συ-

γκρατούμενό μας, δεν ξέρω να πω ποιος από τους δυο μας έκλαψε περισσότερο...». Μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού, ανήμερα της Αγίας Παρασκευής στις 26 Ιουλίου 1952, ο εθνομάρτυρας Φίλιππος Παπαθανασίου άφησε την τελευταία του πνοή, πεθαίνοντας για την Ελλάδα στις φυλακές του Ενβέρ Χότζα. Όταν το 1964 ζητήθηκαν από την οικογένειά του τα οστά του, τους απάντησαν ότι ήταν ισοβίτης και γι' αυτό δεν μπορούσαν να τα πάρουν. Δείχνοντάς τους, μάλιστα, με το δάχτυλο προς την πλαγιά απέναντι, ο αλβανός αξιωματικός των φυλακών τους είπε: «Για κοιτάξτε τα αμπέλια απέναντι, λιπαίνονται με τα κόκκαλα των εχθρών». Για τους αλβανούς και τους ελληνόφωνους συνεργάτες τους ως «εχθροί» χαρακτηρίζονταν όλοι εκείνοι οι Έλληνες της Βορείου Ηπείρου που πιστοί στην φωνή της συνείδησής τους δεν πρόδωσαν την καταγωγή τους.

Το μέγεθος της τραγωδίας του Φίλιππου Παπαθανασίου και των αναρίθμητων Ελλήνων της Βορείου Ηπείρου, που δολοφονήθηκαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν, γίνεται πολύ μεγαλύτερο, αν αναλογιστούμε ότι εκείνοι οι οποίοι «διέπρεψαν» στα απάνθρωπα «πειράματα», στα εγκλήματα, τα βασανιστήρια, τις φυλακίσεις και τις εξορίες ήσαν κυρίως άλλοι Βορειοπειρώτες, οι οποίοι πούλησαν την ψυχή τους στον διάολο που είχε την μορφή του Ενβέρ Χότζα και του αλβανικού κομμουνισμού. Καθάρματα, γενίτσαροι και πουλημένα τομάρια όπως οι Γιώργος Κώτσιας, Στρατής Παπάς, Γιάννης και Σπύρος Πάνος, Θοδωρής Σιάνος, Μιλτιάδης Παππάς, Γιώργος Σουλιώτης, Σπύρος Κλίμης, Σπύρος Τζιας, Πέτρος Βιδινός, Κώστας Δράζιος, Βασίλης Νάστος και τόσοι άλλοι, οι οποίοι ήσαν ανθέλληνες, απάνθρωποι, παλιάνθρωποι, εγκληματίες, διώκτες και βασανιστές χιλιάδων Ελλήνων Βορειοπειρωτών, στους οποίους έκαναν όλα αυτά γιατί ένιωθαν Έλληνες και όχι αλβανοί. Τέτοιου είδους ανθρωπόμορφα κτήνη φυλάκιζαν άντρες και πατεράδες για να μπορούν να βιάζουν μετά ανενόχλητοι τις γυναίκες και τις κόρες τους. Ιστορίες με απίστευτα άθλιο περιεχόμενο, όπως εκείνες που αφορούσαν Βορειοπειρώτισσες που είχαν γονείς και άντρες στην Ελλάδα, τις ξεγελούσαν δήθεν ότι θα τις περάσουν έξω από τα σύνορα, τους έπαιρναν όσα χρυσά ή δολάρια είχαν, και μόλις τις οδηγούσαν στα σύνορα, αρχικά τις βίαζαν και μετά ανάλογα με τις εντολές που έδιναν κατά περίπτωση στους συνοριοφύλακες, άλλες τις δολοφονούσαν και άλλες τις φυλάκιζαν. Και, όμως, κυκλοφορούν σήμερα βιβλία τα οποία εκθειάζουν όλους αυτούς τους συνεργάτες του Χότζα, παρουσιάζοντάς τους μάλιστα και ως Βορειοπειρώτες που ένιωσαν και αυτοί στο πετσί τους την σκληρότητα του αλβανικού κομμουνισμού, άλλοι με καθαιρέσεις από τα κομματικά τους καθήκοντα και άλλοι με φυλακίσεις. Μόνο που αυτά συνέβησαν, είτε γιατί είχε «περάσει η μπογιά τους» και το καθεστώς του Χότζα, αφού τους είχε ξεζουμίσει συνεργατικά τελείως, τους έριξε στην δυσμένεια, είτε γιατί πολύ απλά είχαν μπλέξει με διαφόρων ειδών ατασθαλίες. Μέσα από την περιγραφή του δράματος του Φίλιππου Παπαθανασίου βλέπουμε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της χρόνιας καταπίεσης των Ελλήνων της Βορείου Ηπείρου από τους αλβανούς και τους ελληνόφωνους προδότες συνεργάτες τους.

ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΣ και βαθύτατα ΕΘΝΙΚΙΣΤΗΣ

Κυκλοφόρησε προσφάτως από τις εκδόσεις «Μεταίχμιο» ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον βιβλίο για τον πατέρα του Ελληνικού Εθνικισμού, Ίωνα Δραγούμη, απόρροια βαθύτατης, ομολογουμένως έρευνας του Ιωάννη Μάζη, διδάκτορα Ρωσικής και Ευρωπαϊκής Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο της Μινεσότα. Σε συνέντευξή του στην LiFo, ο καθηγητής Μάζης δήλωσε ότι «ένας λόγος που ενδιαφέρθηκα για το άτομό του» ήταν το γεγονός ότι «στην ιστοσελίδα της Χρυσής Αυγής βρίσκεις διθυράμβους για τον Δραγούμη».

ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΥ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Το γεγονός ότι η ιστοσελίδα της Χρυσής Αυγής αποτέλεσε το έναυσμα για την έρευνα του καθηγητή μας υποχρεώνει, τρόπον τινά, να εγκύψουμε στο βιβλίο του, κυρίως για να... καταλάβουμε την αναφορά του περί «παρερμηνείας» του Δραγούμη και την άτσαλη κατηγορία του ότι το Κίνημα των Ελλήνων Εθνικιστών προσπαθεί «άγαρμπα» να τον οικειοποιηθεί.
Από πού αντλείται αυτή η πεποίθηση του καθηγητή ότι «παρερμηνεύουμε τον Ίωνα Δραγούμη» και πως αυτή συνδέεται με τα αντίστοιχα γραφόμενα του απογόνου του αδερφού του Ίωνα Δραγούμη, Φιλίππου, ο οποίος σε ένα σχετικό, περί του Ίδα, κείμενο μεμφόταν τη Νέα Δημοκρατία που δεν μας «αντικρούει αποκαλώντας μας επικίνδυνους για τη σταθερότητα της περιοχής και την ειρήνη» αναφερόμενος στην πάγια θέση μας για την ελληνικότητα της Βορείου Ηπείρου; Προκαταβολικά, λέμε ότι αμφότερες αυτές οι πεποιθήσεις είναι ενδεδυμένες από την πολιτική σκοπιμότητα που συνοψίζεται στην πρόβλεψη του καθηγητή Μάζη ότι οι «μελετητές θα συνεχίσουν να αγνοούν τις εκλεκτικές συγγένειες μεταξύ της σκέψης του Δραγούμη και της φασιστικής ιδεολογίας, από φόβο μήπως η όποια σχετική επισήμανση λειτουργήσει σε κάποιον βαθμό νομιμοποιητικά για το απεχθές πολιτικό μόρφωμα».

Ένας Χρυσαυγίτης της εποχής του

Μελετώντας το πόνημα του καθηγητή Μάζη αντιλαμβάνεται κανείς ότι ο Ίων Δραγούμης θα μπορούσε κάλλιστα να «υιοθετηθεί» (ο όρος του και θα τον χρησιμοποιήσουμε παρότι είναι τελείως αδόκιμος) από την Χρυσή Αυγή ακόμα και στην περίπτωση που ίσχυαν ακόμα και οι πιο φρικώδεις κατηγορίες, τις οποίες έχει εκτοξεύσει εναντίον μας το σύγχρονο πολιτικό κατεστημένο. Σε αυτό το συμπέρασμα φτάνει κανείς όταν διαβάζει τα γραφόμενα περί της συμμετοχής του Ίωνα Δραγούμη στον Μακεδονικό Αγώνα, όταν, όπως σημειώνει ο καθηγητής Μάζης, οργάνωνε συνωμοτικές (έως και τρομοκρατικές θα μπορούσαμε να τις χαρακτηρίσουμε σήμερα, λέει ο καθηγητής)

ομάδες στην Μακεδονία μας, όπως η «Μακεδονική Άμυνα», και δεν δίσταζε να σχεδιάζει την δολοφονία αντιπάλων του. Όπως συγκεκριμένα αναφέρεται στο πόνημα του Μάζη, ο Ίων Δραγούμης «είχε σαφώς σχέση με την απόφαση της Μακεδονικής Άμυνας να θέσει ως στόχο της την εξόντωση κάποιων επικίνδυνων αντιπάλων της», ενώ υπογραμμίζεται επίσης ότι στα «Τετράδια του Ίλιντεν» ο Δραγούμης γράφει για έναν επικεφαλής βουλγαρικού στρατιωτικού σώματος, ονόματι Τσακαλάροφ, ότι «θα ξοδέψω χρήματα για την δολοφονία του· το ίδιο πρέπει να γίνει και για άλλους». Η ίδια μεθοδολογία δράσεως χρησιμοποιήθηκε από τον Ίωνα όταν μεταφέρθηκε από την ελληνική κυβέρνηση στο Προξενείο της Κωνσταντινουπόλεως.

Φεύγοντας, όμως, από το πεδίο της δράσεως και περνώντας στο πεδίο των Ιδεών, Δραγούμη που έκανε φανερό τον θαυμασμό του για προσωπικότητες που σήμερα θα θεωρούνταν «φασίστες» ή «αντισημίτες» ή έστω «ρατσιστές», όπως ο Γκομπινώ ή ο Μωρίς Μπαρές, λίγο το γεγονός ότι έγκριτοι μελετητές θεωρούν την σκέψη του «την μόνη ολοκληρωμένη θεωρητική και πρακτική πολιτική πρόταση στην κατεύθυνση του φασισμού έως την δεκαετία του 30», ο Ίωνας Δραγούμης και πάλι αναδεικνύεται ως μία μορφή που οι σύγχρονοι πολιτικάντηδες θα έριχναν στο πυρ το εξώτερο. Ένας Χρυσαυγίτης της εποχής του.

Πιο συγκεκριμένα, ο Ίων Δραγούμης ήταν φλογερός θιασώτης της Μεγάλης Ιδέας και φανατικός Εθνικιστής. Το πλαίσιο των Ιδεών του περιγράφεται πανέμορφα από τον ίδιο στο Ημερολόγιό του:

«Αγαπώ πάρα πολύ τον άνθρωπο για να γίνω στενός σοσιαλιστής. Αγαπώ πάρα πολύ τον άνθρωπο για να γίνω στενός πατριώτης. Αγαπώ πάρα πολύ τον άνθρωπο για να νοιώσω τον εαυτό μου άτομο. Από άνθρωπος μιας τάξης με ορισμένα συμφέροντα τάξης, γίνομαι σοσιαλιστής με την πλατιά έννοια, και θέλω μια καινούρια οικονομία της κοινωνίας μου και των άλλων κοινωνιών. Από στενός πατριώτης, γίνομαι εθνικιστής, με τη συνείδηση του έθνους μου και όλων των άλλων εθνών, γιατί οι διαφορές των εθνών πάντα θα υπάρχουν, και έχω τη συνείδησή τους και χαίρομαι που υπάρχουν αυτές οι διαφορές, που με τις αντιθέσεις τους, με τις αντιλήψεις τους, υψώνουν την ανθρώπινη συνείδηση και ενέργεια. Από άτομο γίνομαι άνθρωπος.»

Η ημερομηνία της καταχώρησης αυτής στο Ημερολόγιό του, στις 18 Μαρτίου του 1919, έναν μόλις χρόνο πριν από τον θάνατό του, απαντά και σε κάποιους μελετητές που κάνουν λόγο για «ιδεολογική στροφή» του Ίωνα Δραγούμη, επειδή μαζί με βιβλία του Νίτσε, του Μπαρές και του Γκομπινώ στην βιβλιοθήκη του βρέθηκαν επίσης έργα του Κροπότκιν και του Μπακούνιν. Η «ιδεολογική στροφή» αυτή βρίσκεται μονάχα στην άγνοια των μελετητών περί του «Τι εστί Εθνικισμός», αλλά και στο τι συνιστούσαν κάποτε τα αντίπαλα ρεύματα σκέψεως πριν συγχωνευτούν σε έναν άκριτο αντεθνισμό της Νέας Τάξης Πραγμάτων, γιατί άστοχο είναι να συγχέουμε τον επαναστάτη Μπακούνιν, που άφησε την αριστοκρατική καταγωγή και τις προοπτικές για να καταλήξει σε φυλακές και εξορίες, είτε με τα τσογλάνια των Εξαρχείων ή με τους εκατομμυριούχους υπουργούς «επαναστάτες».

Μάλιστα, όπως έχει αναδειχθεί σε άρθρο της ιστοσελίδος της «Χρυσής Αυγής», στον Ίωνα Δραγούμη, επ’ ευκαιρίας του έργου του «Όσοι Ζωντανοί», «ομολόγησε» την «ανθρώπινή του πίστη» ως «τετρακάθαρα Εθνικιστής» ο μεγάλος Άγγελος Σικελιανός.

Αυτό, βεβαίως, δεν θα πρέπει να προκαλεί καμμία έκπληξη, αφού όπως παραδέχεται ακόμα και ο Μάζης οι περισσότεροι εκ των διανοούμενων εκείνης της εποχής διακατέχονταν από Εθνικιστικές Ιδέες.

Αυτό σε πλήρη αντιδιαστολή με το μόνιμο «επιχείρημα» των φιλελεύθερων και των μαρξιστών ότι οι Εθνικιστές είναι «αμόρφωτοι» κι «αγράμματοι». Η πραγματικότητα είναι ότι η Εθνικιστική Ιδεολογία έχει τόσο απροσμέτρητο βάθος και τόσες «απάτητες» κορυφογραμμές που καθιστούν κατανοήσιμη την αδυναμία των υλιστών, μαρξιστών και φιλελεύθερων, να την κατανοήσουν πραγματικά.

Πέρα, όμως, από το βάθος και τις κορυφογραμμές είναι και η μελωδία, το μεταφυσικό κάλεσμα του Έθνους που δεν μπορούν να ακούσουν, με αποτέλεσμα να μας μισούν για αυτήν τους την μειονεξία.

“Και εκείνους που τους είδαν να χορεύουν, τους πέρασαν για τρελούς, εκείνοι που δεν μπορούσαν να ακούσουν τη μουσική”, όπως έγραφε ο μεγάλος φιλόσοφος, Φρειδερίκος Νίτσε.

Οι Έλληνες εξόριστοι της Κορσικής, αναμέσά τους ο Ίωνας Δραγούμης

Ανατολική Ομοσπονδία και “ελληνοτουρκική φιλία”

Ένα σημείο στο οποίο πρέπει να σταθούμε είναι οι απόψεις του Δραγούμη περί της λεγόμενης «ελληνοτουρκικής ομοσπονδίας». Ο λόγος που αξίζει ξεχωριστής αναφοράς η εν λόγω ιδέα είναι ελέω της χρήσης της, τόσο από τον Μάζη, όσο και από διάφορα γκρουπούσκουλα του λεγόμενου «χώρου», προκειμένου να επιτευχθεί η αποσύνδεση του Ίωνος Δραγούμη από τους Εθνικιστές. Ο μεν Μάζης έχει ως σκοπιμότητα τον εξωραϊσμό του Δραγούμη ή μάλλον την «κάθαρσή» από την επαφή με τους Εθνικιστές, που βρίσκονται εκτός συστήματος. Οι δε του «χώρου» απλώς και μόνο επειδή είναι φαιδροί και κομπλεξικοί.

Θα πρέπει να καταστεί σαφές ότι η ιδέα του Δραγούμη δεν συνιστά σε καμία περίπτωση «στροφή» από την Μεγάλη Ιδέα, παρά μόνο σκέψεις περί της τακτικής της επιτεύξεώς της. Η ιδέα αυτή αναπτύχθηκε την εποχή ο Δραγούμης οργάνωνε τους Έλληνες στην τουρκοκρατούμενη Μακεδονία μας και ως σύνοψή του μπορούμε να παραθέσουμε το εξής: «Αντί το ελληνικό κράτος να επεκτείνεται συνεχώς αποσπώντας υπό οθωμανική κυριαρχία εδάφη, όπως προέβλεπε η Μεγάλη Ιδέα στην αρχική της σύλληψη, θα μπορούσε, σε πρώτο στάδιο, να δημιουργηθούν ημιανεξάρτητα κράτη με κατά βάση ελληνικούς πληθυσμούς, τα οποία, εν ευθέτω χρόνω, όταν θα είχαν ωριμάσει οι συνθήκες, να ενωθούν». Μάλιστα, κάτι τέτοιο ξεκαθάριζε ο Ίωνας και σε μια επιστολή του προς τον Χαρίση Βαμβακά στις 26 Ιουλίου 1913, όπου πρότεινε να γίνει η Θράκη ανεξάρτητο κράτος με πρωτεύουσα την Ανδριανούπολη. Έτσι θα μπορούσε να αποτραπούν και ενδεχόμενες μελλοντικές βουλγαρικές βλέψεις στην περιοχή.

Αυτό που πολλοί βλέπουν ως παραδοξότητα, λοιπόν, στις ιδέες του Δραγούμη, είναι απλώς τακτικοί υπολογισμοί και ασκήσεις επί χάρτου με βάση τον ίδιο στρατηγικό στόχο: την επίτευξη της Μεγάλης Ιδέας.

Όπως χαρακτηριστικά γράφει πέρα από τα σάλια και τα μελάνια των «σοφών» ο ίδιος στο «Όσοι Ζωντανοί» για το ζήτημα: «Το ιδανικό του φίλου του Αλέξη, που με απεριόριστη περιφρόνηση έβλεπε την αρνητική πολιτική των μικροπολιτικών του μικρού κράτους και δεν επρόσμενε καλό από την Αθήνα, ήταν η ανατολική αυτοκρατορία με όλα τα έθνη μέσα της και τη διοίκηση στα χέρια των Ελλήνων» . Όμως ο «Αλέξης», ο Ήρωας του «Όσοι Ζωντανοί», «έβλεπε κάτι τι μπερδεμένο και αόριστο στις οπτασίες του συντρόφου του, μα δεν του ερχόταν πάντα να τις συζήτηση, γιατί η προφητική διάθεση του φίλου του ήταν μαγικά όμορφη» . Εν τέλει η συγκεκριμένη εξιστόρηση καταλήγει ως εξής: «Ως πότε θα μας λέτε· μην κουνιέστε, μην ετοιμάζεστε, δεν έχομε στρατό, μη γεννάτε ζητήματα; Φοβάστε τον πόλεμο; Αλλά μακάρι να γινόταν. Αν το έθνος οργανωμένο σ’ έναν πόλεμο βοηθήση το κράτος, και θα το κάμωμε να βοηθήση, θα επιβάλωμε το πρόγραμμά μας εδώ στην Τουρκία σύντομα και σίγουρα».

Ο Ιων Δραγούμης, όρθιος στο γραφείο του πατέρα του, Στέφανου.

ΠΩΣ ΕΦΟΝΕΥΘΗ Ο ΙΩΝ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Ως γνωστόν, στις 31 Ιουλίου του 1920 στο κέντρο των Αθηνών ένα παρακρατικό απόσπασμα βενιζελικών δολοφόνησε τον Ίωνα Δραγούμη στο κέντρο των Αθηνών.

Ο Δραγούμης, παρά τις εκκλήσεις των δικών του ανθρώπων, είχε κατέβει στο κέντρο, προκειμένου να συγγράψει και να δημοσιεύσει ένα άρθρο καταδίκης για την απόπειρα κατά του Βενιζέλου. Συνελήφθη, όμως, κακοποιήθηκε και οδηγήθηκε στο στρατηγείο των βενιζελιών, εμπρός στον αρχηγό τους, Γύπαρη.

Ένα απόσπασμα ξεκίνησε, προκειμένου να τον συνοδεύσει στον στρατιωτικό διοικητή της πρωτεύουσας. Όπως αναφέρει ο Μάζης στο βιβλίο του, στηριζόμενος σε πηγές και μαρτυρίες της εποχής, ένας λοχίας έτρεξε από το στρατηγείο να προλάβει το απόσπασμα και όταν τους πρόλαβε τον έστησαν ενώπιόν τους και τον εκτέλεσαν.

Παρά τις διαβεβαιώσεις του Βενιζέλου, ουδείς καταδικάστηκε για το συγκεκριμένο έγκλημα που έγινε ενώπιον μαρτύρων στο κέντρο των Αθηνών. Όπως τονίζεται χαρακτηριστικά, «ήταν σαν να πέθανε από έμφραγμα». Αναψηλαφώντας εκ των υστέρων την υπόθεση, ο Μάζης αφήνει την υπόνοια ότι ο μόνος που είχε το κίνητρο, την ισχύ, αλλά και παρουσία εκείνη την ώρα στο στρατηγείο του Γύπαρη, ήταν ο επιφανής βενιζελικός Εμμανουήλ Μπενάκης.

Το κίνητρο του Μπενάκη ήταν η ερωτική σχέση που είχε συνάψει ο Δραγούμης με την κόρη του Πηνελόπη Δέλτα, η οποία είχε επιδράσει εξαιρετικά αρνητικά στον γάμο της. Την ισχύ του την αντλούσε από την τεράστια περιουσία του, το γεγονός ότι ήταν σημαίνων πολιτικό πρόσωπο και ένας εκ των βασικών χρηματοδοτών του Βενιζέλου, ενώ η παρουσία του στο στρατηγείο συ-

Η δολοφονία του Ίωνος Δραγούμη

Λευκή ας βαλθεί όπου έπεσες, Κολώνα
(Πώς έπεσες, γραφή να μη το λέη)
Λευκή με της Πατρίδας την εικόνα
Μόνο εκείνη ταιριάζει να σε κλαίη,
Βουβή, μαρμαρωμένη να σε κλαίη!

νοδεύτηκε από τηλεφωνικές κλήσεις που έκανε πριν από την εσπευσμένη αποστολή του λοχία να προλάβει το απόσπασμα, ώστε να εκτελεστεί ο Δραγούμης.
Την ηθική αυτουργία από τον Μπενάκη στην δολοφονία Δραγούμη είχε υποστηρίξει το 1935 ενώπιον Στρατοδικείου ο Γύπαρης, όμως ο Μπενάκης είχε αποβιώσει από το 1929, οπότε δεν μπορούσε να διωχθεί. Άλλωστε είχε αθωωθεί από την κατηγορία της ηθικής αυτουργίας, αφού τις κρίσιμες ώρες της δίκης για την δολοφονίας Δραγούμη ουδείς ήταν διατεθειμένος να μιλήσει.
Και εδώ αξίζει να κάνουμε έναν παραλληλισμό. Ο παρανοϊκός διώκτης των Εθνικιστών, Αντώνης Σαμαράς, είναι γιος της Λένας Ζάννα-Σαμαρά, εγγονής του Στέφανου και της Πηνελόπης Δέλτα από την κόρη τους, τη Βιργινία (η οποία παντρεύτηκε τον Αλέξανδρο Ζάννα, μετέπειτα υπουργό επί Βενιζέλου). Κοινώς, ο Σαμαράς είναι δισέγγονο του Εμμανουήλ Μπενάκη, ο οποίος φέρεται να έδωσε την εντολή για την δολοφονία του πατρός του Ελληνικού Εθνικισμού, Ίωνος Δραγούμη. Αυτό, προκειμένου να καταδείξουμε μία περίεργη σύμπτωση της Ιστορίας, που μπορεί να αναχθεί μέχρι και σε... παραφυσικό επίπεδο.
Αξίζει, απερχόμενοι από την οικογένεια Μπενάκη και επανερχόμενοι στον Ίωνα Δραγούμη να κλείσουμε αυτή την αναφορά με τα λόγια του Α. Χριστοδουλάκη, στρατιώτη που συμμετείχε στην εκτέλεση του Ι. Δραγούμη, σχετικά με τις τελευταίες του στιγμές, όπου αναδεικνύεται το μεγαλείο του ανδρός:
«Άλλοι μας βάλανε... Δεν είπε λέξη (ο Δραγούμης). Στη θέση του σπασμένου μονόκλ έβαλε ένα άλλο. Μας κοίταγε στα μάτια και περίμενε. Πυροβολήσαμε, όταν ο λοχίας μας απείλησε ότι θα μας τουφεκίσει...»
Προφανώς, ο Ίωνας ως γνήσιος Υπεράνθρωπος, κατά τη θεωρία του λατρεμένου του Νίτσε, στις τελευταίες του στιγμές ήθελε να βλέπει καλύτερα τα ανθρωπάκια, που νόμιζαν ότι τον απειλούσαν. Έτσι αντικατέστησε το σπασμένο μονόκλ ώστε να δείχνει κομψός ακόμα και την ύστατη ώρα, αψηφώντας ακόμα και τον Θάνατο.

Διαβάστε. Σκεφτείτε ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ

Περπατώ σε κεντρικό δρόμο των Αθηνών και το βλέμμα μου πέφτει τυχαία σε ένα σημείωμα κολλημένο στη βιτρίνα ενός βιβλιοπωλείου. Οι φωνές που ξεπηδούν από αυτό μου σκίζουν μαρτυρικά την καρδιά, καθώς ξυπνούνε μέσα μου σκέψεις, οι οποίες ήλθαν, δημιούργησαν προβληματισμό και έφυγαν ξανά ακολουθώντας τα μονοπάτια τα δικά τους, αφήνοντας όμως ανεξίτηλο το σημάδι τους.

ΤΟΥ Νικόλαου Λεμοντζή

ΜΗ ΤΟ ΒΑΖΕΤΕ ΚΑΤΩ - ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ - ΣΥΝΕΧΙΣΤΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ.

Μόλις 10 λέξεις είναι αρκετές για να περάσουν το μήνυμα, φωνάζοντας λακωνικά στον Έλληνα να αφυπνιστεί, να αντιληφθεί πως η απομάκρυνση από το βιβλίο, από την ποιοτική ανάγνωση, από την λογοτεχνία, τον έχει βαλτώσει, έχει καταλυτικά ανακόψει την παιδεία του, έχει αμβλύνει την φαντασία.

Ωστόσο, το θέμα της απομάκρυνσης του ανθρώπου από το βιβλίο δεν είναι μια περίπτωση τυχαία, ούτε αναγκαστική απόρροια της ραγδαίας τεχνολογικής εξέλιξης, της κυριαρχίας της εικόνας πάνω στη λέξη. Ούτε ο ασθματικός τρόπος ζωής, που επέβαλλε το καταναλωτικό «όνειρο», ούτε η μαζοποίηση και η υπερωριακή απασχόληση θα ήταν σε θέση να κλονίσουν την θεσμική, θα μπορούσε κανείς να πει, αξία που είχε η αναγνωστική δύναμη στη ζωή του Έλληνα.

Όλα τα προλεχθέντα δεν είναι παρά φθηνές δικαιολογίες, ενσταλαγμένες προσεκτικά στο ασυνείδητο το ανθρώπου από αυτούς που επιθυμούν να τον ελέγξουν και να τον χρησιμοποιήσουν κατά πως τους βολεύει. Οι σκοποί αυτής της μεθοδολογίας είναι άλλοτε εμφανείς και άλλοτε λανθάνοντες, ανάλογα με το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

Όλα όμως ξεκινούν από την παιδική ηλικία, κατά την οποία η προσωπικότητα είναι εύπλαστη και επιδέχεται πρόσκτησης ή απώλειας χαρακτηριστικών γνωρισμάτων, καθώς το παιδί προσλαμβάνει τα ποιοτικά εκείνα στοιχεία που θα έχει αργότερα και στην ενήλικη ζωή του, με ελάχιστες ουσιώδεις αλλαγές να επισυμβαίνουν μετά την ενηλικίωση. Εκεί ακριβώς συντελείται το έγκλημα. Εκεί επιτυγχάνεται η αλλοτρίωση της προσωπικότητας, εκεί χτίζεται ο αυριανός χειροκροτητής- παθητικός δέκτης. Το παιδί δεν γίνεται κοινωνός της γνώσης, δεν μαθαίνει από την παιδική ηλικία την αξία του βιβλίου, γιατί ποτέ δεν διδάχτηκε αυτή την αξία, ενώ ταυτόχρονα με τον καταιγισμό ερεθισμάτων χαμηλής υποστάθμης που λαμβάνει, η κριτική του ικανότητα όχι μόνο δεν οξύνεται, αλλά ούτε καν αναπτύσσεται. Το παιδί λοιπόν δεν αναπτύσσει την ανώτερη εκείνη διανοητική διεργασία της κριτικής ικανότητας, της αφαιρετικής σκέψης, με αποτέλεσμα να μην έχει την δυνατότητα να αντιληφθεί με επάρκεια και αποτελεσματικότητα τα επισυμβαινόμενα.

Προκύπτει σε αυτό ακριβώς το σημείο ένα θεμελιώδες όσο και ανησυχητικό ερώτημα: Τις ωφελείται; Η απάντηση για εμάς τους Εθνικιστές, προκύπτει αβίαστα: μα φυσικά, οι κρατούντες, οι πολιτικάντηδες, οι επιτήδειοι, αυτοί που βλέπουν σε κάθε περίσταση την ευκαιρία τους να ανελιχθούν, να συντηρηθούν στην εξουσία, να διατηρήσουν τα προνόμια τους. Το σχέδιο τους δεν είναι πρόσφατο αλλά βρίσκεται σε εξέλιξη εδώ και δεκαετίες. Έχει διάρκεια και ακολουθεί συγκεκριμένη μεθοδολογία. Ο μαζάνθρωπος είναι πλέον γεγονός. Είναι γύρω μας. Δεν σκέφτεται γιατί δεν μπορεί να σκεφτεί, όχι επειδή δεν θέλει. Θέλει, αλλά δεν μπορεί καθώς εθίστηκε σε αυτή την συμπεριφορά. Πάνω του εφόρμησαν όλες οι σύγχρονες επιστήμες. Η παιδαγωγική του έμαθε πώς να μην είναι παιδί και πώς να περάσει τα παιδικά του χρόνια αποστηθίζοντας στείρες και άχρηστες γνώσεις, παπαγαλίζοντας και βαθμοθηρώντας. Η ψυχολογία του έμαθε να κυνηγάει και να συλλέγει κουπόνια, για να έχει τις αντίστοιχες ανταμοιβές(token system), η κοινωνιολογία, στα πλαίσια του εξισωτικού και διεστραμμένου αντιρατσισμού, τον δίδαξε ότι είναι ίδιος και ίσος με όλους τους άλλους ανθρώπους(μαζοποίηση), ενώ το μάρκετινγκ και οι οικονομικές επιστήμες ότι έχει απεριόριστες αγοραστικές δυνατότητες, αφού πρώτα του απέδειξε πως έχει τεράστιες αγοραστικές ανάγκες, και άρα ικανοποιώντας αυτές είναι πραγματικά ελεύθερος. Με μια ελευθερία όμως που θυμίζει την λογική μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα, όπου αποκωδικοποιώντας, ο γκρεμός είναι το να μην συμβαδίσει ο άνθρωπος με την ισχύουσα λογική και να νιώθει «κενός», μιας και δεν... καταναλώνει, ενώ ρέμα, ο άκρατος υλισμός, την μαρξιστική φύση του οποίου έχουμε πολλάκις ψηλαφήσει.

Από τα προειρημένα εξάγει κανείς αβίαστα το συμπέρασμα ότι η αλλοτρίωση δεν είναι απλά μια αφηρημένη και συγκεχυμένη έννοια με ορισμό, αίτια, συνέπειες και τρόπους αντιμετώπισης, καθ' όπως θα την ατένιζε αγχωδώς ένας μαθητής που ετοιμάζεται για Πανελλήνιες εξετάσεις, αλλά μια επονείδιστη και άτεγκτη πραγματικότητα, έκφανση της οποίας αποτελεί και η απομάκρυνση από το βιβλίο, μια μάστιγα που κατατρύχει την Ελληνική φυλή και συνεχώς επιδεινώνεται, μια οργουελική διάσταση της οποίας είναι και η πλήρης αντικατάσταση της ανάγνωσης από την εικόνα, εν είδει ψαλιδισμού της έκφρασης και με φανερό απότοκο την εντέλει απουσία αυτής. Άλλοτε δε, αλλάζει μορφές, προσαρμόζεται, λανθάνει και αποκαλύπτεται, αλλά πάντα επιβάλλεται και προσπαθεί να παγιωθεί, πάντα με τον ίδιο σκοπό και

το αφανές αλλά υπαρκτό αποτέλεσμα: ο άνθρωπος να απολέσει όλα εκείνα τα γνωρίσματα που του επιτρέπουν να είναι άνθρωπος, ήτοι τον ιδεαλισμό, την μαχητικότητα, την φαντασία, την έλλογη σκέψη, την γνώμη, τον πατριωτισμό. Μαζί με αυτά, χάνονται στη μέγγενη της μαζοποίησης και άλλα στοιχεία, ενδεικτικά της φυλής μας: το φιλότιμο, η γενναιότητα, η τιμιότητα.

Εύλογα όμως θα αναρωτηθεί κανείς: «Και όλα αυτά επειδή ο κόσμος δεν διαβάζει;» και θα γελάσει ειρωνικά, όπως οι δεσμώτες στο σπήλαιο της αλληγορίας του Πλάτωνα, που κοροϊδεύουν αυτόν που έσπασε τα δεσμά, γιατί δεν δύναται ο νους τους να συλλάβει την πραγματικότητα, καθώς η άλυσος είναι βαρύτατη. Και όμως ΝΑΙ. Έτσι είναι! Γιατί μέσα από την ποιοτική ανάγνωση και διερεύνηση ανοίγονται ορίζοντες αφάνταστοι. Μέσα από την λογοτεχνική περιδιάβαση ο Έλληνας συναντά τον πρόγονό του, ενώ παράλληλα βλέπει να ξεπηδούν μπροστά του πρότυπα γενναιότητας και ηρωισμού, απαράμιλλου θάρρους, διλήμματα τραγικά και επιλογές που χαρακτηρίζουν ανθρώπους με φύση έξοχη και καρδιά μεγάλη. Αυτά τα πρότυπα έρχονται από τα βάθη των αιώνων της Ελληνικής Ιστορίας αλλά και από τις σελίδες της Νεότερης Ιστορίας μας. Πρόκειται για ανθρώπους και πράξεις που μορφώνουν την συνείδηση, της δίνουν δηλαδή μορφή, σχήμα. Η ρωμαλέα προδιάθεση που βρίσκεται στην ελληνική ψυχή παγιώνεται και

αποκρυσταλλώνεται μόλις έρθει σε επαφή με τα αξεπέραστα πρότυπα των προγόνων μας. Σε τελική ανάλυση η μελέτη αυτή αποτελεί μετουσίωση της προγονολατρείας των αρχαίων προγόνων, οι οποίοι θεωρούσαν ότι έπρεπαν τιμές που ταιριάζουν στους αθανάτους θεούς σε αυτούς που θυσιάστηκαν για την Πατρίδα. Έτσι γεννιέται και πραγματώνεται η υστεροφημία. Οι δασκάλες που ανέβαιναν στα βουνά της Μακεδονίας και κουβάλαγαν τρόφιμα και πολεμοφόδια στους αγωνιστές του Μακεδονικού Αγώνα γαλουχήθηκαν με την Μεγάλη Ιδέα, τον ρομαντισμό, την περηφάνια και το σθένος που απέρρεε από τα αναγνώσματά τους, καθώς μεγάλωναν. Ηρωικά πρότυπα ακολούθησαν και αυτές και οι πολεμιστές που έσπειραν τα κόκκαλά τους σε όλη την Ελληνική Πατρίδα, όταν έφευγαν να πολεμήσουν. Δεν τους είχε κερδίσει η εικόνα, αλλά τα λόγια που διάβαζαν στα αναγνωστικά του σχολειού τους, λόγια που πύρωναν τις ψυχές τους και τις γέμιζαν με Ελλάδα και αρχαίους ήρωες. Πόσο ανώτερες αποδείχτηκαν αυτές οι δασκάλες. Ας προβούμε και σε μια σύγκριση, ώστε να μπει στη συνείδηση μας και το εξής: ας σκεφτούμε τους σημερινούς απάτριδες καθηγητές, πόσο λίγοι και τιποτένιοι φαντάζουν με την θολοκουλτούρα τους και τον μισθάκο τους, μπροστά σε αυτές τις ηρωικές δασκάλες και τους γενναίους δασκάλους του Γένους και τότε θα αντιληφθούμε και μια άλλη διάσταση του ζητήματος, ενώ ταυτόχρονα θα προκύψει και ακόμη ένας λόγος που ο νεαρός πλέον μαθητής απαξιώνει το βιβλίο, και δεν είναι άλλος από την ποιότητα, η μάλλον την απουσία αυτής, στα λογοτεχνικά κείμενα που ως επί το πλείστον διδάσκονται στους μαθητές όλων των εκπαιδευτικών βαθμίδων. Θολούρα, ασυναρτησίες, πομφόλυγες, φληναφήματα, αριβισμός, ανεπιτυχής προσπάθεια λεκτικού εντυπωσιασμού, συμβολισμός χωρίς σύμβολα, στρατευμένη αριστερή «τέχνη», εκχυδαϊσμός. Ας μην αναρωτιόμαστε λοιπόν γιατί η νεολαία απέχει από την ανάγνωση βιβλίων.

Η ανάγνωση λοιπόν δημιουργεί συνειδήσεις. Η έλλειψη αυτής οδηγεί στην αλλοτρίωση και το γόνιμο έδαφος για εύκολο εξανδραποδισμό. Η στροφή προς την ποιοτική ανάγνωση όμως, είναι βήμα επαναστατικό, ριζοσπαστικό και επικίνδυνο για αυτούς που προσπαθούν να μας κρατήσουν στην αμάθεια, ή χειρότερα στην ημιμάθεια, ενώ ταυτόχρονα προβάλλουν ως σπουδαία διανοήματα τις αηδίες που έχει και εξακολουθεί να παράγει η εγχώρια και εισαγόμενη νομενκλατούρα της αριστεράς, της αθεΐας, της διαστροφής και του κιναιδισμού.

«Στοχάσου και αρκεί» λέει ο Ανώνυμος Έλλην. Προφανώς διότι μέσα από τους ελεύθερους στοχασμούς του μυαλού ξεπηδάει ως αδήριτη ανάγκη η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ. Αντίσταση στον σύγχρονο αλλοτριωτικό τρόπο ζωής. Αντίσταση σε αυτούς που θέλουν να καταδυναστεύσουν την Πατρίδα μας. Αντίσταση πνευματική στα σκουπίδια της κάθε μεταπολιτευτικής ψευτοδιανόησης, στην ημιμάθεια που επιβάλλουν υπουργεία α-παιδείας, εκπαιδευτικά συστήματα και γενειοφόροι μαρξιστόπληκτοι διαστροφικοί καθηγητές της καταραμένης γενιάς του πολυτεχνείου. Αντίσταση εθνική, στοχασμός εθνικός, μελέτη και διάδοση της εθνικής πνευματικής μας κληρονομιάς.

Αποτίναξη των πνευματικών αλυσίδων που
ακουσίως προσπαθούν να μας επιβάλλουν.
Αντίσταση εθνική,
με τη Χρυσή Αυγή του Ελληνισμού.

Η ανθρώπισσα και ο άνθρωπος

Σχιζοφρένεια βαθύτατη και αυτοκαταστροφική δείχνει να έχει καταλάβει τον λεγόμενο «δυτικό άνθρωπο», που πασχίζει να χαθεί από προσώπου γης.

ΤΟΥ Κώστα Αλεξανδράκη

Η παράνοια αυτή δεν ξεκινάει, αλλά εκφράζεται ολότελα σε ένα από τα πιο δημοφιλή παραμύθια, που όλοι έχουμε διαβάσει και αγαπήσει μικροί: «Τα Τρία Γουρουνάκια». Εσχάτως το έχουμε δει και σε... DVD, γιορτάζοντας την εξέλιξη του «μεγάλου δυτικού πολιτισμού μας».

Σίγουρα, στο τέλος της ανάγνωσης αυτού που θα ήθελα να καταθέσω, ο αναγνώστης που έχει κατανοήσει το νόημα του παρακάτω γραφόμενων, θα μπορέσει να παραθέσει πλειάδα παρόμοιων και ίσως και πιο εύστοχων παραδειγμάτων αυτής της παράνοιας, όπως μας εμφυτεύεται από την πρώτη ώρα της ζωής μας, με κάθε πιθανό κι απίθανο τρόπο και μέσο.

Σύμφωνα, με την ιστορία του παραμυθιού, λοιπόν, τρία γουρουνάκια σπεύδουν να δημιουργήσουν το δικό τους σπιτικό. Ένα ένα τα γουρουνάκια, πέφτουν θύματα του «Κακού Λύκου», ο οποίος καταστρέφει αρχικά ένα σπίτι από άχυρα, μετά ένα σπίτι από ξύλα και εν τέλει αποτυγχάνει να καταστρέψει το σπίτι στο οποίο καταφεύγουν όλα τα γουρουνάκια και είναι χτισμένο από πέτρα. Και χαμογελάει άδολα ο μικρός μας φίλος ή η μικρή μας φίλη που τα «καλά» τα γουρουνάκια γλίτωσαν από τον «κακό» τον λύκο.

Ξέρω τι λέτε τώρα: «Παλάβωσε, μωρέ, αυτός και γράφει για αθώα παραμυθάκια σε ένα κατά τα άλλα σοβαρό ιδεολογικό – ιστορικό περιοδικό». «Πάταξον μεν, άκουσον δε», που θα έλεγε και ο Θεμιστοκλής. Πρώτον το παραμύθι δεν είναι καθόλου αθώο και δεύτερον το μάθημά του δεν αφορά καθόλου το ότι τα καλύτερα και πιο σταθερά σπίτια είναι χτισμένα από πέτρες και όχι από ξύλα ή άχυρα.

Ποια θα μπορούσε να ήταν η συνέχεια του παραμυθιού ύστερα από τους τίτλους τέλους και την ανακούφιση του μέσου «δυτικού», επειδή γλίτωσαν τα «καλά» γουρουνάκια από τον «κακό» λύκο; Ο λύκος, λοιπόν, γυρνάει στην φωλιά του άπραγος και πεινασμένος. Δεν έχει φάει ο ίδιος και – ακόμα χειρότερα – δεν έχει να δώσει τροφή στην λεχώνα λύκαινα και τα μικρά λυκάκια του και ο χειμώνας έξω λυσσομανά. Το πρωί που ξυπνάνε ένα από τα μικρά είναι πλέον νεκρό από ασιτία και το μέλλον προβλέπεται δυσοίωνο για την οικογένεια αυτή, τώρα που τα αδέσποτα γουρουνάκια ξύπνησαν και έμαθαν υλοτομία, αρχιτεκτονική, μυστρί, πηλοφόρι και άλλες τέτοιες τέχνες. Ελπίζω, «δυτικέ», να είσαι χαρούμενος και τώρα, έτσι όπως συνεχίζει το παραμύθι ή μήπως είσαι ανακουφισμένος που η «επίσημη έκδοση» τελειώνει, πριν δεις αυτό το θέαμα;

Για να σοβαρευτούμε τώρα, λιγάκι, στην πραγματική ζωή και την Ιστορία δεν υπάρχουν ούτε «τίτλοι τέλους», ούτε “happy end”, ούτε «τελειώνει η ταινία», ούτε μπορείς να την σταματήσεις γιατί νύσταξες ή κουράστηκες ή θέλεις να φας ή οτιδήποτε άλλο μπορείς να σκεφτείς ή να φανταστείς. Στην πραγματική ζωή η επιτυχία του λύκου είναι ο θάνατος του γουρουνιού και ζωή για τον ίδιο, ενώ η αποτυχία του λύκου είναι θάνατος για τον ίδιο και ζωή για το γουρούνι. Στην πραγματική ζωή δεν υπάρχει «καλός» και «κακός», υπάρχει μονάχα η φυσική επιλογή και ο αγώνας για επιβίωση.

Το ίδιο, περίπου, συμβαίνει και στα Έθνη και την ασθένεια που καταβάλει τον λεγόμενο «δυτικό κόσμο» την περιγράφει γλαφυρά ο Niccolò Machiavelli στον «Ηγεμόνα» του, όταν – σε μετάφραση Νίκου Καζαντζάκη – αποκαλεί τους Μήδους «απογυναικοποιημένους από τα πολλά χρόνια ειρήνης», τοποθετώντας εκεί την αιτία για την ενσωμάτωση της χώρας τους στην αυτοκρατορία του Κύρου. «Χτυπάει» και ενοχλεί ο ορισμός αυτός, μικρές μου Κοντσίτες, που θα έλεγε και η Μαλβίνα; Όντως, «χτυπάει» και ενοχλεί, επειδή είναι ακριβέστατος και απεικονίζει στην ολότητά του τον λεγόμενο «δυτικό» άνθρωπο, του οποίου το βασίλειο καταλύεται και καταρρέει με πάταγο.

Δεν χρειάζεται να πάμε την σκέψη μας πολύ μακριά για να δούμε το πόσο τραγικά επίκαιρος είναι ο ορισμός του Machiavelli, που αποδίδει ο Καζαντζάκης. Δεν χρειάζεται να σκεφτούμε διεθνείς συνωμοσίες, ούτε την ισλαμική τρομοκρατία, ούτε την πλημμυρίδα των λαθρομεταναστών να αλώνει την Ευρώ-

πη. Δεν χρειάζεται, κοντολογίς, να φτάσουμε στην κρίσιμη ώρα και να δούμε τις τελευταίες στιγμές μίας πάλαι ποτέ κραταιάς «αυτοκρατορίας». Δεν χρειάζεται να κατηγορήσουμε την περιβόητη Νέα Τάξη Πραγμάτων, τις λέσχες, τις στοές και τα υπόλοιπα.
Πάλι, θα λέτε ότι παλάβωσα, ότι δεν έχω σώας τας φρένας και ότι αρνούμαι να αντικρύσω κατάματα την ζοφερή πραγματικότητα με την πλειάδα των ανθρώπων που αγωνίζονται με κάθε τρόπο υπέρ της καταστροφής του πολιτισμού μας. Πως γίνεται, εμπρός σε όλα αυτά, να μην απευθύνω ένα δριμύ κατηγορώ απέναντι στις στοές, τις λέσχες, τα... κλειστά κλαμπ της πολυεθνικής ελίτ, που μας οδηγούν στον όλεθρο;
Μα, πολύ απλά, γιατί εμείς οι ίδιοι προσκαλέσαμε – προκαλέσαμε αυτή την μεταστροφή, αυτή την σήψη, αυτόν τον αργό και βασανιστικό θάνατο της φυλής μας. Γιατί, οι στοές, οι λέσχες και όλα αυτά τα κατά τα άλλα συναρπαστικά και ενδιαφέροντα επίκεντρα της σκέψεως πολλών, είναι απλώς το άλλοθι μας, είναι

το «δάκτυλο» πίσω από το οποίο κρύβουμε την ίδια μας την ενοχή. Στην ουσία όλοι αυτοί λειτούργησαν με την συναίνεσή μας και την σιωπηλή επιδοκιμασία των πεπραγμένων τους.

Ας επανέλθουμε στα «Τρία Γουρουνάκια» για να γίνει αντιληπτή η εντός λίγων δεκαετίων πλήρης «απογυναικοποίηση» των Ελλήνων και συνεπαγωγικά ολόκληρου του λεγόμενου «δυτικού πολιτισμού». Προ ολίγων δεκαετιών, στα χωριά ολόκληρης της χώρας ένας κόκορας ή ένα γουρούνι γινόταν βορά στον εορτασμό ή την θλίψη μίας οικογένειας. Τώρα, σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος προσπαθεί να καταδικάσει τους κυνηγούς και οι λοιποί, αστοί και αποκομμένοι από κάθε είδους παράδοσης, τρώμε κρέας μαζικής παραγωγής ή ακόμα και έχουμε αλλάξει διατροφικές συνήθειες, όχι ελέω κάποιας δυσλειτουργίας μας, αλλά λόγω μίας ανόητης αίσθησης ελέους, που στερείται κάθε ουσιαστικού περιεχομένου, αφού στις φάρμες των μεγάλων πολυεθνικών έτσι κι αλλιώς γεννιούνται και πεθαίνουν παραμορφωμένα, από τις ορμόνες, τέρατα για την… γαστριμαργική απόλαυση του ανθρώπινου είδους.

Si Vis Pacem Para Bellum, εάν θέλεις ειρήνη προετοιμάσου για πόλεμο, έλεγαν οι Λατίνοι της αρχαιότητας, αντιγράφοντας τον σωζόμενο από τον Θουκυδίδη λόγο του Αρχιδάμου προς Λακεδαιμονίους. Si Vis Vitam Para Mortem, αν θες την ζωή προετοιμάσου για τον θάνατο, παράφραζε ο ψυχολόγος Φρόιντ δημιουργώντας έναν ορισμό της φιλοσοφικής θεώρηση της ζωής. Εμπρός σε αυτόν τον ορισμό μπορούμε να πούμε ότι ο σύγχρονος άνθρωπος, στην συνολική κοσμοθεώρησή του επέλεξε την θρασυδειλία, που θα τον οδηγήσει στην λήθη.

Επιλέγει να αποστρέψει το βλέμμα του από το φυσικό τέλος της ζωής του και τρέπεται σε άτακτη φυγή και άρνηση της πραγματικότητας, μη μπορώντας να αντιληφθεί πως η φυγή αυτή οδηγεί στον γκρεμό. Σαν την στρουθοκάμηλο, κρύβει το κεφάλι του στην άμμο, ασχέτως αν το αρπακτικό δεν εξαφανίζεται έτσι, αλλά συνεχίζει να έρχεται με βήμα γοργό.

Προτιμά την ταπείνωση από τον φόβο του θανάτου και εκεί που η επιτύμβια στήλη μιας μάνας πληροφορούσε το Έθνος ότι έχει να δώσει και άλλους γιους για την υπεράσπισή του, τώρα έχουμε τις ρουσφετολογικές μεταθέσεις στον Στρατό, την λούφα και την… εναλλακτική θητεία. Το νιτσεϊκό «Ζην Επικινδύνως» έγινε χασίσια, «αλληλεγγύη» και πλαδαρότητα θανατερή, ενώ ο φυσικός τρόπος ζωής θεωρείται τουλάχιστον… βάρβαρος, αν όχι παράνομος και… φασιστικός από τους κρατούντες. Τι ντροπή, αλήθεια, τέτοιοι άνθρωποι να ορίζουν έννοιες. Στην Αρχαία Αθηναϊκή Δημοκρατία, που τόσο λιβανίζουν, θα τους είχε αφαιρεθεί το δικαίωμα του λόγου.

Πάντως, ας μην στεναχωριόμαστε και ας μην χαλάμε τις καρδιές μας. Ούτε η φύση διαθέτει τέτοια προβλήματα, ούτε η Ιστορία πρόκειται

να αισθανθεί στεναχώρια με την διαγραφή των Ελλήνων από τον χάρτη των Εθνών, στον οποίο βρίσκονται χιλιάδες χρόνια τώρα. Προκειμένου να μην κινδυνεύσετε, σαπίσατε εσωτερικά. Ζωντανοί νεκροί και αρσενικά θηλυκά, που περιφέρονται άνευ σκοπού σε τσιμεντουπόλεις. Ύβρις στους νεκρούς αυτής της Ιερής Γης και καταδίκη για τους Αγέννητους, δεν θα σας λυπηθεί η Ιστορία. Έρχονται ζωντανοί λαοί, με υψηλούς δημογραφικούς δείκτες, υψηλό φρόνημα και ισχυρή θέληση να ΣΑΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΟΥΝ, αφότου σας κατακτήσουν. Υποδεχτείτε τους, με χαρές, πανηγύρια, «αλληλεγγύη» και τα έγγραφα πολιτογράφησης ανά χείρας.

Δεν θα σας πω «ξυπνήστε». Έτσι κι αλλιώς ανώφελο θα είναι και σίγουρα ανεπαρκές. Να ξυπνήστε, να φτιάξετε καφέ, να κάμετε και έναν «μπάφο» για το «καλημέρα» πριν το «συζητήσουμε». Εμείς, θα είμαστε στο πόστο μας και πάλι από τα ξημερώματα, απέναντι στους πραίτορές σας, αδιαφορώντας για τα μικροπροβλήματά σας, αγωνιζόμενοι για την Αξιοπρέπεια αυτού του Έθνους. Για να μην γράψει υποσημείωση στην μονοκοντυλιά της η Ιστορία ότι το Έθνος των Ελλήνων έσβησε χωρίς μάχη. Για αυτό και μόνο και ό,τι καλύτερο, καλώς να ορίσει.

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ

Ιουλιανού Σκέψεις

«Φλωρεντίω της αυλής εν τοις υπέρ τας Άλπεις έθνεσιν υπάρχω γενομένω κατά τους χρόνους εν οις Ιουλιανός ο μέγας την του Καίσαρος είχε τιμήν»
(Ζώσιμος, «Νέα Ιστορία», 5. 2)

ΤΟΥ Αθανάσιου Κωνσταντίνου

Ο Αυτοκράτωρ Ιουλιανός πλην των λοιπών σπουδαίων χαρακτηριστικών της προσωπικότητός του παρουσιάζει και εξαιρετικό ενδιαφέρον για την τιτάνια ευρυμάθειά του, αλλά και για το ότι υπήρξε ο μοναδικός Βυζαντινός Αυτοκράτωρ, μεταξύ άλλων 97, ο οποίος δεν ηκολούθησε τον Χριστιανισμό, αλλά την Πάτριο θρησκεία.

Ο Ιουλιανός έτυχε να ανήκει στην Κωνσταντίνειο δυναστεία και στην Φλαβία γενεά, (της οποία υπήρξεν ο έσχατος αυτοκρατορικός βλαστός) που εξουσίαζε τηντότε οικουμένη. Η συγκυρία της γέννησέως του εστάθηκε αιτία μεγάλων προσωπικών συμφορών και οι συνθήκες της ιστορικής του μοίρας καθόρισαν τον τρόπο, που αφομοίωσε τον Πλάτωνα τόσο αποφασιστικά όσο και η ενδογενής δύναμη, που έθρεψε μέσα του την συνείδηση του θείου. 1 Η βασιλεία του βραχύβια (361-363 μ. Χ.) Στο σύγγραμμά του «Κατά Γαλιλαίων» αναλύει και επιχειρηματολογεί επάνω στην ελληνική και βιβλική κοσμοθεώρηση δεχόμενος ή απορρίπτοντας τμήματα από αυτές τις σκέψεις.

Ο Ιουλιανός αγορεύει Edward Armitage, 1875

Η παιδική ηλικία του εσφραγίσθη από εξαιρετικώς βίαια γεγονότα που πιθανότατα εσημάδεψαν ανεξίτηλα τον χαρακτήρα του. Αμέσως μετά τον θάνατο του Κωνσταντίνου του Μεγάλου, το 337, ο αγοραίος ρωμαϊκός στρατός της εποχής, ενορχηστρωμένος από τον Κωνστάντιο τον Β', «λυντσάρισε» κτηνωδώς τους ετεροθαλείς αδελφούς του θανόντος, τον Ιούλιο - πατέρα του Ιουλιανού και τον Δαλμάτιο - μεγαλύτερον αδελφό του Ιουλιανού, καθώς και άλλους συγγενείς και υποστηρικτές τους. Μετά την σφαγή του πατέρα τους, ο δόλιος Κωνστάντιος παρέδωσε τα αδέλφια Ιουλιανό και Γάλλο στον επίσκοπο Νικομηδείας Ευσέβιο, ο οποίος ενεπιστεύθη την μόρφωση του Ιουλιανού στον Μαρδόνιο, έναν ιδιαιτέρως μορφωμένο Γότθο ευνουχισθέντα αιχμάλωτο, επί 4 έτη. Η ανάγνωση του Ομήρου υπό την διδαχή του Μαρδονίου υπήρξε, συμφώνως προς τα τα γραπτά του Ιουλιανού, η «χρυσή εποχή» της παιδικής του ηλικίας. Κατόπιν, σε ηλικία 11 ετών, ανέθεσαν την μόρφωση του Ιουλιανού στον επίσκοπο Καππαδοκίας Γεώργιο. Αργότερον ο Ιουλιανός ενεθυμείτο με πραγματική φρίκη τα χρόνια αυτά κοντά στον μισάνθρωπο και ραδιούργο επίσκοπο.

Ύστερα ήλθε σε βαθυτέρα επαφή με τα ελληνικά γράμματα και εμαθήτευσε φιλοσοφία στην Πέργαμο, δίπλα στους νεοπλατωνικούς φιλοσόφους Αιδέσιο και Μάξιμο, ενώ το 335 εμυήθη στα Ελευσίνια μυστήρια. Στην Αθήνα γνωρίζεται με τον διάσημο χριστιανό ρήτορα Προαιρέσιο, τον σοφιστή Ιμέριο, τον σπουδαίο νεοπλατωνικό φιλόσοφο Πρίσκο, καθώς και με τους μετέπειτα μεγάλους χριστιανούς ιεράρχες Μέγα Βασίλειο και Γρηγόριο τον Θεολόγο.

Οι θρησκευτικές πεποιθήσεις του Ιουλιανού απετέλεσαν ένα ιδιότυπο και εξαιρετικό, συγκριτικό μείγμα του πατρίου πολυθεϊστικού ελληνισμού, της μιθραϊκής ηλιολατρίας και μιας μετα-χριστιανικής ηθικής. Ως ευρύς και βαθύς γνώστης των ιερών ιουδαϊκών γραφών και των αντιστοίχων ιερών κειμένων του χριστιανισμού, ο Ιουλιανός

συνέγραψε το έργον του «Κατά Γαλιλαίων», στο οποίον μεταξύ άλλων, συγκρίνει τις κοσμογονίες της μωσαϊκής «Γενέσεως» και του πλατωνικού «Τιμαίου», για να αποδείξει το «ασύστατον» της χριστιανικής απόψεως ότι ο Χριστός είναι ο μόνος θεός και Κύριος του κόσμου. Ο Αυτοκράτωρ υπήρξε άνθρωπος με συμπαγή και αυστηρά πλατωνική κοσμοθεώρηση, αλλά και βαθύτατος γνώστης των ιδιότυπων χαρακτηριστικών και του τρόπου ζωής παμπόλλων, εσκέφθη δε κάποτε την ανακήρυξη της επιγείου πολιτειακής διοικτικής πυραμίδος ως αντιγράφου της πλατωνικής ουρανίου πυραμίδος.

Εδολοφονήθη στις 26 Ιουνίου του 363 μ. Χ. , σε αψιμαχία με τους Πέρσες κοντά στη σημερινή Σαμάρρα (Ιράκ), διαρκούσης της εκστρατείας του κατά των Περσών, «άγνωστο πόθεν» κατά μαρτυρίαν του αμερολήπτου και αυτόπτη μάρτυρα παγανιστή ιστορικού συγγραφέως Αμμιανού Μαρκελλίνου, πληγείς πισώπλατα από δόρυ, οπότε και μετά από λίγες ώρες, απέθανε στην σκηνή του.

Ήδη από του 4ου αιώνος π. Χ. ο τρισμάκαρ Πλάτων είχε προεκτείνει το ζείδωρο ρεύμα της φιλοσοφικής αναζητήσεως από του φυσικού πεδίου στο μεταφυσικό με τον ορισμόν της πρώτης αρχής ως «επέκεινα της ουσίας». Συνάμα δε

είχε συνδέσει το φιλοσοφικόν του σύστημα με το πολιτειακό σύστημα, της επίγειας Πατρίδος, ήτοι της Πόλεως.
Τον 3° αιώνα π. Χ ενεφανίσθη στον πνευματικό στίβο ο Στωικισμός μία λίαν σημαντική φιλοσοφική σχολή των Ελληνιστικών και Ρωμαϊκών χρόνων η οποία ιδρύθη στην Αθήνα από τον Ζήνωνα τον Κιτιέα με κέντρο την «Ποικίλη Στοά» από όπου και έλαβε το όνομά της η Σχολή. Κατά τους Στωικούς, η ανθρώπινη φύση είναι μέρος της παγκοσμίου φύσεως, η οποία κυβερνάται και καθοδηγείται από τον συμπαντικό νόμο του Λόγου - της Λογικής. Ο άνθρωπος, ως έλλογον ον, συγγενεύει όχι μόνον με τα άλογα ζώα, αλλά και με τους Θεούς, πέραν δε του ενστίκτου διαθέτει επιπλέον και ηθικήν αίσθηση. Συνεπώς κύριο ζητούμενο του βίου είναι «έκαστος κατά την εαυτού φύσιν ζην», η δε φύση στον άνθρωπο, μέσω της λογικότητός του, ωθεί αενάως προς την Αρετή, άρα το «κατά Φύσιν ζην» σημαίνει ταυτοχρόνως «κατ’ Αρετήν ζην». Η Αρετή λοιπόν είναι το μόνο αγαθό και εξ αυτής αποκλειστικώς εξαρτάται η ευημερία. Όλα τα υπόλοιπα πράγματα, είτε ευχάριστα είτε δυσάρεστα, στερούνται παντελώς αξίας, είναι «αδιάφορα». Στο εν λόγω φιλοσοφικό ρεύμα μεταξύ άλλων επενοήθη και η αλλη-

Ο Ιουλιανός θυσιάζει
στους θεούς του Ολύμπου
(σχεδίασμα από βυζαντινό βιβλίο).
Για τον Αυτοκράτορα η θυσία αυτή
αποτελεί πρόσβαση
στον κλασικό Ελληνικό Πολιτισμό

γορική μέθοδος, ώστε να ερμηνευτούν οι μυθικές πράξεις, τις οποίες περιέγραφαν εικονικώς οι ποιητές. Αυτή η μέθοδος η είχε τεραστία πνευματική διάδοση στην ύστερη Αρχαιότητα με τους Νεοπλατωνικούς Ιάμβλιχο, Ωριγένη και Συνέσιος. Μάλιστα μέσω του στωικισμού ο Φίλων ο Ιουδαίος εισήγαγε στην ερμηνεία των ιερών γραφών του Ιουδαϊσμού την αλληγορική μέθοδο, καταδεικνύων με την θέση του την τεραστία σκιαλυτική και ανασυνθετική πνευματική επιρροή, που εξασκούσε ο ελληνισμός στον εβραϊσμό.

Τον 2° αιώνα μ. Χ. εμφανίζεται ο Πλωτίνος, μετανάστης στη Ρώμη, (όταν περίπου σε ηλικία 38 ετών, ο Πλωτίνος απεφάσισε να αφοσιωθεί στις ανατολικές φιλοσοφίες και κατετάγη στον στρατό του αυτοκράτορος Γορδιανού κατά την διάρκειαν εκστρατείας του στην Περσία. Όταν κατενικήθη ο αυτοκρατορικός στρατός, ο Πλωτίνος κατάφερε να διασωθεί και έφθασε τελικώς στην Ρώμη όπου και παρέμεινε μέχρι το τέλος

της ζωής του). Ο φιλόσοφος στηριζόμενος στον Πλατωνικό λόγο διετύπωσε μιαν υπερβατική θεολογία χαράσσων τον δρόμο προς έναν μυστικό πλατωνισμό. Σημειωτέον ότι κατά τον ίδιον αιώνα ο Άγιος Ιουστίνος ανεκάλυψε τον «σπερματικό λόγο» (τους σπόρους του θείου λόγου που ευρίσκονται εμφυτευμένοι στις καρδιές των ανθρώπων, οπότε οι άνθρωποι ημπορούν να ανακαλύψουν τμήματα της αληθείας).

Τα αποσπάσματα του έργου του «Κατὰ Γαλιλαίων» που γνωρίζουμε, προέρχονται από το «Κατὰ Ιουλιανού» σύγγραμμα του Επισκόπου Αλεξανδρείας Κυρίλλου, ο οποίος περί το 440 μ. Χ. , επιχειρών να το αναιρέσει παράγραφο προς παράγραφο, παραθέτει μεγάλο μέρος του. Στο συγκεκριμένο κείμενο ο Ιουλιανός επεχείρησεν εκτεταμένο λογικό έλεγχο των βιβλίων της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, προκειμένου να επιτύχει να αποδείξει την υπεροχή των ελληνικών γραμμάτων έναντι των εβραϊκών. Όπως ο «Αληθής Λόγος» του Κέλσου και το «Κατά χριστιανών» του Πορφυρίου, έτσι και το «Κατά Γαλιλαίων» του Αυτοκράτορος Ιουλιανού, διεσώθη μέσα στο έργο κάποιου χριστιανού, που το παρέθεσε κερματισμένο προκειμένου να το ανασκευάσει. Μόνον που, ενώ ο

Η Ελένη και ο Ιουλιανός

«Αληθής Λόγος» διεσώθη κατά το 80%, από το έργον του Ιουλιανού είναι ζήτημα αν έχουμε το έν τέταρτον. Πρόκειται για εκτενή αποσπάσματα του πρώτου από τα τρία βιβλία που απήρτιζαν το έργο. Όσον για το χριστιανικό έργο που εμπεριείχε το «Κατά Γαλιλαίων», αυτό σώζεται μόνον κατά το ήμισυ. Εγράφη από τον Κύριλλο

ο οποίος και «ανεκατέταξε» (δηλαδή «έκοψε και έραψε») το αρχικό κείμενο όπως τον διευκόλυνε και επιπλέον απάλειψε, όπως εδήλωσεν και ο ίδιος, ποικίλα χωρία που εθεώρησεν ως υβριστικά. Κατόπιν όλων αυτών, ευρέθη ένας Γερμανός ερευνητής, φιλόλογος και ιστορικός, ονόματι Karl Johannes Neumann, (1857-1917) που κατετρίβη με την ανασύνθεση του έργου και το εξέδωκε στην Λειψία το 1880, (εκδόσεις Teubner) με τον τίτλο «Iuliani imperatoris librorum contra Christianos quae supersunt» Προδήλως επηρεασμένος βαθύτατα από τα προ-

αναφερθέντα φιλοσοφικά ρεύματα και τις φιλοσοφικές σχολές, αλλά πρωτίστως από τον Πλάτωνα και τους Νεοπλατωνικούς συνέγραψε το σπουδαιότατο σύγγραμμά του «Κατά Γαλιλαίων», όπου χρησιμοποιών εισαγωγικώς τον «σπερματικό λόγο», δέχεται ότι η συνείδηση της υπάρξεως του θεού δεν είναι διδακτόν τι, αλλά «φύσει» την διαθέτουν οι άνθρωποι, όπως πρωτίστως αποδεικνύει ο κοινός σε όλους ζήλος για τον θεό. (Διότι όλοι, δίχως να το έχουν διδαχθεί, πιστεύουν σε κάποια θεία δύναμη την ακριβή θέση της οποίας δεν είναι εύκολο να την γνωρίσουν όλοι και όσοι την γνωρίζουν, δεν είναι εύκολο να ομιλήσουν σε όλους γι αυτήν). Εν συνεχεία ο Αυτοκράτωρ συγκρίνει τις δυο διαφορετικές Κοσμογενέσεις περιγραφόμενες στην ελληνική και στην βιβλική κοσμογονία. Σε ότι αφορά στην Γένεση, αρνείται την σχέση του Αδάμ και της Εύας με τον Θεό όπως την παρουσιάζει ο Μωυσής. Αναρωτάται δε πως είναι δυνατόν, ο θεός να μην επιτρέψει στους ανθρώπους τους οποίους εδημιούργησε, να γνωρίζουν την διάκριση κακού – καλού, απαγορεύων σε αυτούς την «Φρόνηση», έργον της οποίας είναι η αντίληψη του καλού και του κακού. Τουναντίον ο Ιουλιανός δέχεται τον πλατωνικό δημιουργό, ο οποίος δίδει στους ανθρώπους την ικανότητα και την από αυτόν κληρονομουμένη ελευθερία βουλήσεως να γεννούν έμβια όντα με ιδική τους ευθύνη, δίδοντάς τους δε τροφή να τα ενδυναμώνουν, αλλά και όταν αποθνήσκουν, πάλιν τα δέχονται.

Διακρίνει την βιβλική κοσμογένεση σε δυο μέρη: Εκείνην του υλικού και εκείνην του άυλου κόσμου. Για τον δεύτερο ο Μωυσής δεν απαντά πουθενά για τη δημιουργία του, ωσάν ο θεός δεν είναι δημιουργός κανενός άυλου, αλλά κάποιος τυχαίος ο οποίος επέβαλε τάξη στο υλικό και στο άυλο υπόστρωμα. Διότι το απόσπασμα «η γη ήταν αόρατη και ακατασκεύαστη» δε σημαίνει παρά μόνον ότι θεωρεί το υγρό και το στερεό στοιχείο ως ύλη, παρουσιάζει δε τον θεό ως ένα ον το οποίον απλώς τα ετακτοποίησε, ως έναν κοσμικό «ταξιθέτη».

Ο Αυτοκράτωρ συμφωνεί πλήρως με τον στοχασμό του Πλάτωνος περί της δημιουργίας του κόσμου, δεχόμενος ότι: «…ολόκληρος ο ουρανός ή ο κόσμος τάχα υπήρχε ανέκαθεν, δίχως καμιαν αρχική στιγμή γεννήσεως, ή μήπως εδημιουργήθη επειδή είναι ορατός και απτός και έχει σώμα. Αυτός ο κόσμος είναι ορατός και απτός και έχει σώμα ! Αυτός ο κόσμος είναι έμβιον ον, προικισμένο με ψυχή και νου και αληθώς εγεννήθη χάρη στην πρόνοια του θεού». Όπως γράφει ο Μέγας Πλάτων στον Τίμαιο, ο Αυτοκράτωρ δέχεται ότι οι νοητοί και αφανείς θεοί «ενυπάρχουν» στον Δημιουργό και «συνυπάρχουν» με τον Δημιουργό, εγεννήθησαν δε αλλά και προήλθαν από τον ίδιο. Συνεπώς συμφωνεί με την ελληνική σκέψη περί της δημιουργίας των εθνών, ότι ο Δημιουργός είναι «Πάντων Πατήρ» και κοινός Βασιλεύς και πως αναθέτει κάθε έθνος σε θεό - εθνάρχη και πολιούχο του, ενώ ο κάθε εθνάρχης κηδεμονεύει τον ιδικό του «κλήρο» με τον ιδικό του κεχωρισμένο και μοναδικό τρόπο. Άριστο παράδειγμα θεολογικού μύθου που ερμηνεύει την παραπάνω διαπίστωση του επηρεασμένου από τους Νεοπλατωνικούς Αυτοκράτορος Ιου-

λιανού, που ερμήνευε τις γραφές και τα κείμενα με την αλληγορική μέθοδο, είναι βεβαίως η ιστορία του Πύργου της Βαβέλ. Η αυτοκρατορική ερμηνεία ταυτ'ιζεται ί με την σκέψη των Νεοπλατωνικών φιλοσόφων,ότι ο Δημιουργός Πατήρ Πάντων και κοινός Βασιλεύς ότι ανέθεσε όλα τα υπόλοιπα σε θεούς εθνάρχες. Συνεπώς για τον Πατέρα τα πάντα είναι τέλεια και τα πάντα είναι έν («εν το ον»),ενώ στον κάθε θεό υπερτερεί μια διαφορετική ικανότητα και εκφράζεται μια διαφορετική υποστασιοποίηση της θεότητος. Οι εθνικοί θεοί λοιπόν παρέδωσαν έθιμα ταιριαστά με την μοναδική ιδιοσυγκρασία της κάθε φυλής και της ιδικής τους ικανότητος. Εδώ σημειωτέα και η ελληνορθόδοξη χριστιανική σχέση που υπάρχει μεταξύ πολιούχου - Αγίου και πόλεως, αλλά και συντεχνίας ανθρώπων και προστάτη τους Αγίου. Είναι δηλαδή προφανής μια στενή συνάφεια εθνάρχου θεού εθνάρχη και πολιούχου - προστάτη Αγίου. Όπως το έθνος φέρει τα χαρακτηριστικά του εθνάρχου – θεού του, έτσι και μία οργανωμένη ομάς των ανθρώπων φέρει τα χαρακτηριστικά του Αγίου προστάτη της. Ασφαλώς δεν έχουν την αυτήν οντολογική ερμηνεία, έχουν όμως κοινή τους αφετηρία την ελληνική Νεοπλατωνική σκέψη.

Η πρώτη καταστροφή του Παρθενώνα χρονολογείται το 267 μ.Χ. όπου και καταστράφηκε η αρχική στέγη, ολόκληρη η εσωτερική κιονοστοιχία, ενώ έπαθαν σοβαρές ζημιές οι τοίχοι του σηκού. Περίπου εκατό χρόνια αργότερα, ο Ιουλιανός αποφασίζει την επιδιόρθωση του Παρθενώνα

Ο Ιουλιανός δεν δέχεται την ερμηνεία του Ιουδαϊκού μύθου, καθώς εκτιμά ότι ο Μωυσής έδωσε μιαν ολωσδιόλου εξωπαραγματική εξήγηση στην Ιστορία της Βαβέλ και για τις διαφορές στα ήθη και στα έθιμα, ενώ ούτε ο Μωυσής ούτε κανείς άλλος κατόρθωσε να μας διαφωτίσει. Επίσης προφανώς διαφωνεί με την βιβλική θέση, ότι ο συμπαντικός Θεός – Πατήρ ενδιαφέρεται μόνον για τους Εβραίους, αλλά φροντίζει όλα τα έθνη. Και ερωτά αν ο θεός τους έδωσε τις βάσεις της επιστήμης ή κάποιο φιλοσοφικό μάθημα. Αναφέρει δε ότι, οι Αιγύπτιοι έχουν ανάμεσά τους όχι ολίγους σοφούς, οι Χαλδαίοι και οι Ασσύριοι, ημπορούν να υπερηφανεύονται για τους απογόνους του Ωάννου και του Βήλου αλλ΄όμως και οι Έλληνες έχουν αναριθμήτους απογόνους του Χείρωνος.
Τον Γιαχβέ τον χαρακτηρίζει ζηλότυπο και φθονερό θεό, ενώ προτιμά τον θεό της ελληνικής φιλοσοφίας, ο οποίος δεν αγανακτεί, ούτε δυσανασχετεί, ούτε ορκίζεται, ούτε αλλάζει γνώμη, όπως έκανε ο Γιαχβέ στην περίπτωση του Φινεές, ο οποίος εφόνευσε τον άνθρωπο, που είχε αφιερωθεί στην λατρεία του δαίμονος Βεελφεγώ, καθώς και την γυναίκα που τον είχε πείσει προς τούτο, οπότε ο Γιαχβέ εμφανίζεται να λέγει: « Ο Φινεές [...] κατέστειλε τον θυμόν μου και δεν κατέστρεψα τους Ισραηλίτες». Εξοργίσθηκε ο θεός; Θα ήταν πολύ καλύτερο αναφέρει ο Ιουλιανός, μαζί με χιλίους εναρέτους να σωθεί και ένας κακός, αντί να καταστραφούν οι χίλιοι μαζί με τον ενα...
Ο Αυτοκράτωρ πράγματι δεν είναι μισαλλόδοξος: Εδέχετο τις λατρευτικές πρακτικές των Εβραίων όσον και των Ελλήνων. Θεωρεί, όπως και οι δυο αρχετυπικές πλανητικές φυλές, τις θυσίες και την μαντική επιστήμη ως αληθή τρόπο επικοινωνίας με το θείο.
Βεβαίως, θεωρεί την ελληνική σκέψη ανωτέρα της ιουδαϊκής – βιβλικής, αφού ο θεός στον Τίμαιο του Πλάτωνος είναι η γενική συμπαντική απαρχή, ο «Πάντων Πατήρ», ενώ στην ιουδαϊκή κοσμογένεση ο Γιαχβέ είναι ο «εθνάρχης του Ισραήλ», ένας κατώτερος θεός, δευτερογενής,

που απορρέει από την πρώτη αρχή και φέρει την ευθύνη για την μοίρα των Εβραίων και μόνον. «Καλύτερα να τιμάμε τον Δημιουργόν των πάντων, παρά κάποιον που ανέλαβε την ηγεμονία ενός ελαχίστου τμήματος!»

Ακόμη όμως και ως μερικός – εθνικός θεός, ο Γιαχβέ - Ιεχωβάς είναι σαφώς υποδεέστερος των ελληνικών θεών, διότι ενώ εκείνοι είναι απαθείς και πλήρως απαλλαγμένοι από κάθε φθόνο, όπως ευλόγως συνάδει προς το θείον, εκείνος είναι φθονερός ! Ένας λαός τον οποίον «διοικεί» ένας φθονερός θεός δεν ημπορεί να παραβληθεί με τους Έλληνες σε τίποτα, καθώς τόσον ως προς τους πολιτικούς και κοινωνικούς θεσμούς, όσον και ως προς τις πνευματικές και καλλιτεχνικές του επιδόσεις είναι ολότελα «άθλιος» και βαρβαρικός. Η προφανής ειδοποιός διαφορά μεταξύ των δυο φυλών και της σκέψεώς τους είναι η «Παιδεία» και αυτό προφανώς οφείλεται στο ότι το κηδεμονευόμενον έθνος του Γιαχβέ «δεν υπέβαλε την ψυχή του στην καθαρτική δοκιμασία των εγκυκλίων μαθημάτων». Άλλως, δεν επέλεξε τα σωστά δώρα ενώπιον του θεού ! Άρα, αν κάποιος λαός δικαιούται να φέρει τον τίτλο του «εκλεκτού λαού», στην πραγματικότητα, αυτός είναι οι Έλληνες.

Στον φιλομαθή νεαρό πρίγκιπα η Πλατωνική σκέψη αφομοιώθηκε αποφασιστικότατα και πληρέστατα. Είναι ο «Ηγεμών», ο «Αυτοκράτωρ» υπό αυστηρώς πλατωνική κοσμοθεώρηση. Μέσω της

αφειδούς προσχωρήσεώς του στον Νεοπλατωνισμό και της μυήσεώς του στην μυστηριακή θρησκεία της Ελευσίνος και του ταυροκτόνου Πολεμιστή Θεού Μίθρα, που τον οδήγησαν σε σύλληψη ενός πολυμόρφου ιδεατού σύμπαντος, ο Ιουλιανός εκαλλιέργησε συστηματικώς και μεθοδικώς την αριστοκρατική αποξένωσή του από το ιστορικό περιβάλλον, αφού μάλιστα ημπορούσε να ιδεί καλύτερον του οποιουδήποτε την φαύλη και συχνάκις εγκληματική βάση επί της οποίας ερείδεται το εξουσιαστικό κρατικό οικοδόμημα.

Γράφει ο Μέγας Αυτοκράτωρ Ιουλιανός: «Οι φιλόσοφοι μας προτρέπουν να μιμηθούμε όσον ημπορούμε τους θεούς και μας λέγουν ότι αυτή η μίμηση έγκειται στην θέαση του υπαρκτού κόσμου. Το ότι το πάθος δεν παρεμβαίνει εδώ και η μίμηση προϋποθέτει την απάθεια είναι προφανές δίχως να το ειπώ, συνεπώς, όσον απαλλασσόμεθα από τα πάθη μας, καθώς είμεθα αφιερωμένοι στην θέαση των όντων, τόσον εξομοιωνόμεθα προς τον θεό».

Στο σύγγραμμά του ο Ιουλιανός γράφει ότι, στα χαρακτηριστικά του κάθε έθνους είναι σαφώς ορατή η έκφανση του χαρακτήρα του θεού – εθνάρχου του. Όμως, κατόπιν, και η χριστιανική Ορθοδοξία, λόγω της θεμελίου πεποιθήσεώς της για την επέμβαση του Θεού στην Ιστορία εθεώρησεν ότι, η οργανωμένη πολιτική εξουσία που δρα στην Ιστορία δεν κείται έξω της προνοίας του θεού. Συνεπώς, ουδόλως εδυσκολεύθηκε να ανεχθεί την στωική και πλατωνική αντίληψη περί της σημασίας του Ηγεμόνος, ο οποίος και ενέχει τα στοιχεία της παρουσίας του ενσάρκου «Λόγου» στην Ιστορία. Η σύνδεση της ελληνικής κοσμοθεωρήσεως με τον Χριστιανισμό, που αποτελεί την κυρία δύναμη της Χριστιανικής Ορθοδοξίας και εξέθρεψε ολόκληρη την πνευματική αναζήτηση την κορυφωθείσα με τους Μεγάλους Πατέρες στον 4° μ.Χ. αιώνα. Προς αυτήν δε την κατεύθυνση συνέβαλε οξυμώρως και η πραγματεία «Κατά Γαλιλαίων» του Αυτοκράτορος Ιουλιανού.

«Παιδείαν ορθήν είναι νομίζομεν ου την εν τοις ρήμασιν και τη γλώττη πολυτελή ευρυθμίαν, αλλά διάθεσιν υγιή νούν εχούσης διανοίας, και αληθείς δόξας υπέρ τε αγαθών και κακών, καλών τε και αισχρών. Ό στις ούν έτερα μεν φρονεί, διδάσκει δε έτερα τους πλησιάζοντας, αυτός απολελείφθαι δοκεί τοσούτω παιδείας, όσω και του χρηστός ανήρ είναι.»

(«Σωστή παιδεία, νομίζω, δεν σημαίνει το να χειρίζεσαι τις λέξεις με ευρυθμία, αλλά το να σε διακρίνει η υγιής νοητική διάθεση να σκέφτεσαι λογικά, να έχεις σωστές απόψεις για το καλό και το κακό, το ωραίο και το αισχρό. Αυτός, λοιπόν, που άλλα πιστεύει και άλλα διδάσκει σ' όσους μαθητεύουν πλάι του, νομίζω έχει απομακρυνθεί τόσον από την παιδεία όσον και από την τιμιότητα» - 42α Επιστολή).

Ο ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΦΡΟΝΗΜΕΥΕΙ

Πορευόμαστε ενάντια στον σύγχρονο τρόπο ζωής με οδηγό μας Ήρωες και Σοφούς αυτού του τόπου. Υπερανθρώπους της Ελληνικής Ιστορίας που μας άφησαν ως παρακαταθήκη να υψώσουμε την Σημαία της Ιδέας μας στην κορυφή του κόσμου.
Ο Ιων Δραγούμης δεν θα μπορούσε να ήταν για εμάς τους Χρυσαυγίτες τίποτα λιγότερο από έναν φιλόσοφο της Ιδέας μας, έναν εμπνευστή που όταν μας καταβάλουν οι πιο ενδόμυχες μας σκέψεις για το αν στεκόμαστε άξιοι στον Αγώνα, εκείνος βρίσκεται εκεί για να μας θυμίσει για ποιο λόγο εμείς οι Έλληνες γίναμε κοινωνοί του Εθνικισμού. Και έτσι, ξεπηδούν μπροστά μας δειλά δειλά τα αποφθέγματά του και μας δίνουν κείνη την στιγμή την θέληση και το θάρρος να συνεχίσουμε.

**«Δεν με μέλει αν βάλω σε δύσκολη θέση την κυβέρνηση, μια κυβέρνηση που δεν την σέβομαι, δεν είμαι καμωμένος για την κυβέρνηση ή για το κράτος, έγινα για το έθνος, και το ξέρω επειδή γι' αυτό ίσα-ίσα πονώ.
Για την κυβέρνηση μου έρχεται σιχαμός και καταφρόνια, άμα συλλογίζομαι την κυβέρνηση ξεπέφτω, μαργώνω και μαραίνομαι. Σηκώνομαι, ξανοίγω και ανθοβολώ άμα νοιώθω τον Ελληνισμό. Σε όποια γωνιά του Ελληνισμού και αν βρεθώ, θα πασχίζω πάντα να δυναμώνω, να ξυπνώ, να ζωντανεύω την ψυχή του, και ας γίνει ό,τι γίνει. Ξυπνώ κάθε ύπνο, κεντρίζω κάθε βαρεμό, συνδαυλίζω κάθε στάχτη, ξεσκεπάζω κάθε σπίθα κρυμμένη και ανάβω κάθε φωτιά σβησμένη, βγάζω κάθε πνοή κουρασμένη και παίζω κάθε χορδή σιωπηλή. Ξυπνώ, ξυπνώ, ξυπνώ και γι αυτό με λεν και ξυπνητήρι...»**

Το Έθνος για εμάς τους Χρυσαυγίτες αποτελεί την κινητήριο εκείνη δύναμη για τον άνευ όρων Αγώνα μας. Είναι αυτό που μας ξεσηκώνει και κάνει την ψυχή μας να φτερουγίζει ως τα ουράνια, ζητώντας Δικαίωση και Ελευθερία. Δεν γεννηθήκαμε ως παρατηρητές αλλά ως Αγωνιστές, και αυτό είναι ευχή και κατάρα μαζί, γιατί ένας Εθνικιστής όταν όλα γύρω του γκρεμίζονται δεν μπορεί ποτέ να επαναπαυτεί στην ηρεμία του σαλονιού του, στις γλυκανάλατες συζητήσεις και στην βόλεψή του την οικονομική.

Στον αδύναμο, στον άπραγο, στον συκοφάντη και στον φανατικό πολέμιό μας του απαντάμε με τα λόγια αυτού του Μεγάλου Ανδρός της Ιδέας μας:

ΣΙΧΑΙΝΟΜΑΙ ΤΗΝ ΦΡΟΝΙΜΑΔΑ ΣΟΥ